

Số 154

Tuổi hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

Số 154

**NGÀY 01 THÁNG 8
1971**

**CHỦ NHIỆM :
CHÂN-TÍN**

**CHỦ BÚT :
NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
CHÂN-HIỆP**

**QUẢN-LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU**

Tạp - Chí TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 600đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 640đ
Giá ứng bộ 700đ trở lên.

Thư từ bài vở gửi :
CHÂN-HIỆP

Đưu - phiếu, Chi - phiếu và
hiện-kim xin đề :
Quản - lý **VÕ-VĂN-HỮU**

Tòa - Soạn : 38, Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ.T. 99.034

● Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

Nghĩ bé trên núi	MINH QUÂN
Thư cho con	NGUYỄN KHẮC THIỆU
Mắt nâu	LÊ HỒ HẢI YÊN
Bé Mai Cồn (tranh)	HƯƠNG DƯƠNG
Em bé đánh giày	THU LAN 35
Tuổi Hoa (thơ)	MAI NGỌC LO 46
Nhịp vòng đũa (thơ)	UYÊN HOAI 47

ĐỒNG CỎ NON :

Lời tỏ bày mùa hạ (thơ)	QUY LÊ 51
Ngọt ngào	BỎ XUÂN HỘI 52
Mùa Hoa Phượng	TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN 56
Bé Việt bé Nam (tranh)	BÌNH 57
Tranh bìa : Phần thưởng cuối năm của VI VI	

Khi nô' ăn chay (149)

NGHỈ HÈ TRÊN NÚI

Tên tài xế Suzuki (155)

Mỗi trưa, mỗi chiều hễ ngồi vào bàn ăn là cả gia đình tôi bàn tán xôn xao, sôi nổi về vụ nghỉ hè sắp đến.

Ba tôi bao giờ cũng chậm rãi tuyên bố sau hết, sau khi bọn tôi thay nhau góp ý cả mười phút trước. Ông nói :

— Vẽ chuyện. Nghỉ hè, đời gió là khi nào người ta ở chỗ chật chội, không đủ không khí và làm việc nhiều kia. Dẫu này, học hành sơ sài, qua loa, nhất là thằng Vũ : mỗi ngày lên học tận Thủ Đức, rộng rãi, mát mẻ thế đó, bày đặt làm chi....

Mẹ tôi ngừng nhai, sắp sửa phản đối thì ông đã tiếp :

— Còn con Thu : đi cắm trại cả tuần dưới Vũng Tàu mát mẻ chán ra rồi, đi đâu cho mệt ?

Hai người lớn tiu nguyền như vừa bị ăn trứng ngỗng ở lớp, chỉ mình tôi là can đảm lên tiếng :

— Còn con thì được đi phải không ba ?

Ba tôi lập nghiêm tức thì :

— Ai nói con được đi ?

Ấy ! ba tôi có tính hay quên bất

ngờ những điều chính ông đã hứa. Nhưng lũ tôi không bao giờ để cho ba quên luôn. Chúng tôi nhắc lại cho ông nhớ và... đồng thời mẹ tôi cũng giúp chúng tôi làm cho ba giữ tròn chữ Tín. Tôi định đặc trả lời :

— Thưa ba, ba hứa cho con đi mà.

— Ba hứa hồi nào đâu ?

— Ba hứa hôm con nạp đơn thi vô Đệ Thất, ba quên sao ? Ba nói : « Con Hà coi cố học thi đậu vô Đệ Thất, ba sẽ cho đi nghỉ hè một tháng ».

— Mà con đã đậu chưa ? đã thi chưa ?

Lại ung dung, tôi trả lời :

— Thưa ba, chưa thi, chưa đậu, mà con sẽ thi và sẽ đậu.

— Chắc không ?

— Thưa ba, chắc !

— Ồ, vậy thì tốt. Hãy cứ lo học thi đi, rồi sẽ hay.

Thằng Minh tiếp liền :

— Con không đi, con ở nhà với ba. Ở nhà coi ti-vi sướng hơn.

Bé cũng phát biểu thêm :

— Con đi ! con đi tắm biển
sương hơn.

Mẹ vẫn chưa lên tiếng. Ba tôi có
ý chờ đợi, sau cùng ông quay sang
mẹ tôi, hỏi :

— Còn mợ thế nào ? có đi không ?
Tôi thấy năm nào mợ cũng kêu :
« mệt quá ! mệt quá ! » sau khi đi
về, nên năm nay tôi có một sáng
kiến cốt cho mợ khỏe

— Nghĩa là ?...

— Nghĩa là mợ đừng đi.

— Để nghe chưa ? Tôi hầu hạ
cha con anh quanh năm suốt tháng,
mà đến mùa hè cũng không cho...
người ta nghỉ ngơi sao ? Anh đọc
ở sách nào nói rằng nhà ở không
chật chội thì khỏi cần nghỉ hè ?
Còn về chuyện làm việc : anh
thấy tôi làm việc ít phải không ?
Đến như lũ trẻ thì hè là phải cho
chúng nghỉ chứ, lại viện cớ này
cớ nọ...

— Là người ta giúp ý kiến,
còn muốn đi thì cứ đi. Nhưng
tôi muốn mợ đi nghỉ một mình
kia. Để lũ nhỏ ở nhà. Chỉ mình
con Hà được đi sau khi đậu.

— Á... à... lại có luật mới...
Tôi không đi một mình. Tôi đi
với con kia...

— Theo tôi, học giỏi, đậu sau
khi thi, có nhiều nét tốt, có điều
đáng khen mới được đi... nghỉ
hè. Mợ cứ tạo thói quen hư cho
con...

— Như vậy, nghỉ hè theo ông

là một... giải thưởng phải không ?
Nghỉ hè mà là tạo thói hư...Này,
thôi thì ông cứ đặt luật lệ, nhưng
mà mỗi năm tôi cứ đi với con
tôi. (Mẹ nhìn Minh nghiêm nghị)
thằng bé kia ! còn toàn xương
với da, phải đi chơi với mẹ, đừng
theo cái ti-vi mà khờ. Nói không
nghe, mẹ bán ti-vi đó !

Nhưng nhăng, những nhăng
hoài như vậy cho đến khi tôi thi,
cho đến khi tôi đậu. Ba tôi giục :

— Mẹ con coi sửa soạn đi cho
rồi. Cuối tháng bảy rồi.

Mẹ tôi còn nán lại đôi hôm vì
một vài công việc nọ kia chi đó,
chưa đi. Tôi sốt ruột quá, mà
không dám giục, vì động có giục,
mẹ tôi nói :

— Nếu con vội, thì sao không
đi với thằng Vũ, con Thu ?

Quên, xin thưa rõ với các bạn
là mẹ tôi đã tranh đấu cho chị
Thu với anh Vũ được đi chơi
nửa tháng ngoài bà tôi ở Phan
Rang. Hai người đã về từ ba hôm
nay, cả hai đều tỏ ra vui vẻ, tươi
tinh và nhớ ơn mẹ tôi. Vì nếu
mẹ tôi không khi mềm dẻo, khi
cứng rắn mà tranh đấu cho thì
có lẽ sang năm mới được đi.

Tôi tự tìm thú vui trong khi
chờ đợi. Tôi như thấm : « chờ đợi
cũng có cái thú của sự chờ đợi.
Càng kéo dài ngày đi càng vui
thêm. Vội gì ».

Tôi lo chuẩn bị cho chuyến đi:

áo quần lạnh, (đi Đà Lạt mà) vài cuốn sách mang theo. Lại còn được lệnh mẹ tôi : soạn áo quần cho hai em. Bé thủ thỉ bên tai tôi suốt ngày về chuyến đi sắp tới, về những viên kẹo bọc trong giấy bóng màu trên máy bay, về đôi cánh của máy bay, về mấy cô chiêu đãi viên mặc áo xanh lơ, có thêu đầu rồng trên cổ áo. Minh thì vẫn nằng nặc :

— Con không đi, con ở nhà với ba.

Tôi dọa mãi nó không lay chuyển. Còn mẹ thì rằng không có nó, mẹ không yên tâm, thế nào cũng phải có nó. Mẹ biết dọa không xong nên mẹ đổi chiến lược, mẹ nói :

— Con không đi với mẹ, mẹ buồn lắm, con không thương mẹ sao ? Không nhớ mẹ sao ?

Minh chưa kịp trả lời, chị Thu đã đánh một đòn tâm lý rất ác :

— Ừ, được rồi ! Minh không đi với mẹ, Minh ở nhà, hễ có đánh nhau lại lạc như hôm tết thì đừng khóc nghe không ? Nói cho biết.

Các bạn có ngờ không ? câu dọa dẫm đó làm Minh xúc động, đổi ngay ý kiến, song cu ta còn lưỡng lự, nó hỏi mẹ tôi :

— Con đi với mẹ ! Mà ở Đà Lạt có tí vi không ?

— Sao không có ?

Anh Vũ trả lời bừa đi. Mẹ ôn tồn nói :

— Không. Nhà cô trên đó không có tí vi, đừng gặt em làm chi. Hãy đề cho nó...

— Con đi ! Không có tí vi con cũng đi, con thương mẹ !

Nét mặt mẹ rạng rỡ hẳn lên :

— Hay lắm ! Mẹ biết con sẽ đi với mẹ, con đi là phải. Ở nhà không ai săn sóc, lỡ đau ốm, mẹ đi không yên.

Chiều đó, trong bàn ăn, chị Thu báo cho ba hay quyết định của Minh. Ông không tin, ông cười mà rằng :

Đôi thông. Năm 1955

— Tao thách mẹ con mày đó, nó không đời nào...

Nhưng cu ta đã xác nhận nguồn tin trên là đúng:

— Con chịu đi với mẹ rồi, ba.

Làm ông hơi... thất vọng, song ông cũng cố giấu sự thất vọng đi bằng một nụ cười gượng (tôi biết ông cưng Minh nhất nhà) mà hỏi nó:

— À, như vậy con không ngủ trên lầu với ba, hả?

— Con về, con ngủ chớ.

— Vậy con không coi ti vi hả?

— Con về, con coi chớ.

— Vậy ai nhờ tóc bạc cho ba?

— Con về, con nhờ chớ!

— Con không thương ba hả?

— Dạ, thương chớ. Mà con cũng thương mẹ. Mẹ nói con phải đi cho khỏe để nữa về học.

— Thôi được! (giọng ba ỉu xiu như bánh đa ngâm nước) tao không cần! nhưng mà tao chỉ sợ mẹ mày mệt, đem theo làm chi nhiều, một đứa đủ rồi.

— Sao được! Ở nhà với ông hai đứa lớn rồi. Phần tôi ba đứa nhỏ. Đứa nhỏ ở nhà không tiện.

— Tao bao giờ mà thắng được mẹ mày!

Ông giơ hai tay lên trời, nói thêm:

— Mẹ nói! lúc nào cũng mẹ nói, y như mẹ mày là ông Không tái sanh!

Tôi có thì giờ soạn thêm vài cuốn sách, xin của mẹ một lọ nước hoa tí teo, một ít bạc giấy mới (loại một đồng, loại năm đồng, mười đồng và hai chục đồng) khăn tay mới... cái gì cũng mới...

Suốt đêm tôi ngủ chập chờn, nôn nả chờ sáng lên tàu. Uống có cốc sữa mà cũng không cạn, khác hẳn ngày thường. Chả là cái vui nó chen ở cổ mình mà lại.

Mẹ tôi giao cho mỗi đứa một món nhỏ để xách, cho ra về tụi này trách nhiệm. Không như năm ngoái, tôi tỉnh táo nhìn phong cảnh bên ngoài, năm nay tàu vừa cất cánh độ một nhóang là tôi không chống được với cơn buồn ngủ, thế là nó thắng tôi: tôi ngủ thắng cánh, ngủ thực sự cho đến khi mẹ lay nhẹ nhẹ mới choàng dậy.

Trời mưa lát phất, chưa ra khỏi bụng máy bay mà đã nghe cái rét gây gấy luôn vào hõm thẳm mình. Vừa may, mẹ tôi giở xách tay ra phất cho mỗi đứa một cái áo len.

Phi trường lác đác đôi chục người, rộng thênh. Mẹ tôi thò đầu ra cửa xe, vươn vai thở mạnh không khí khoáng đãng một cách thích thú. Cả bọn làm theo. Đợi một lát khá lâu, xe ca mới chạy. Phong cảnh hai bên đường trông mát cả mắt: núi đồi thoải thoải, suối chảy ngoằn ngoèo, biền rồi mất, mất rồi hiện ra hai bên

đường. Vườn ngô, vườn bắp cải. Dồi thông. Nệm cỏ. Nước mưa từ trên cao tuôn xuống các con suối, bị đá chặn lại, sỏi bọt trắng ngân. Tôi ao ước thăm: giá mình được dẫm chân xuống đó thì... phải biết!

Minh và Bè thiu thiu ngủ. Cái tụi gà mờ! chả biết thưởng thức cảnh đẹp gì cả.

Tôi thấy mẹ tôi có lý khi bà cương quyết tranh đấu để chúng tôi được nghỉ hè ở một nơi xa, cách Saigon hàng dặm như thế này. Và tôi cũng tự khen tôi đã biết xin đi Đà Lạt, dù là Đà Lạt không có biển — mẹ tôi thích ra biển, vì bà ưa bơi lội, nghĩa là mẹ tôi đã hy sinh sở thích vì tôi — Chừng về Sài Gòn, tụi bạn hỏi:

— Năm nay mày đi nghỉ hè ở đâu?

Tôi sẽ ngàng đầu cao lên, ồm ồm nói:

— Tao lên núi!

Tao lên núi! nghe có tuyệt không? Mẹ đi chửi lại. Ra bề mà làm gì? xoàng quá! Vũng Tàu đó, bề gần gui quá, muốn đi lúc nào mà chả được.

Nghĩ ngợi lan man thế cho nên xe ca vào ga lúc nào chẳng hay. Mẹ trông trước trông sau cố ý tìm cô chú.

Hành khách nhón nháo chen nhau xuống, gọi nhau ới ới.

— Kia rồi! cô chú kia!

Tôi còn ngờ ngác thì cô chú đã chạy lại. Cả lũ vòng tay ngay trên xe ca. Thật là lễ phép không nhầm chỗ: cản trở lưu thông!

Nhà cô chú ở dưới một thung lũng hơi xa thành phố, tận Chi Lăng. Mái nhà thấp hơn mặt đường. Mỗi bận xuống, chúng tôi cứ chúi mũi như bị xô, vui đáo đề! Nền xi măng, cửa kính có dăm gốc thông già, vài đôi bồ câu, một chó, một ao cá (nhưng không có móng nào) một chuồng thỏ, một bầy gà, một giàn su, vài bụi hồng đại nở đỏ ối, thơm ngan ngát và đặc biệt nhất là trên một chục vòng lang.

Nắng ở Đà Lạt không nóng mà ấm.

Nhưng thật là xui xẻo cho tôi: chỉ được có ngày đầu. Cả năm ngày tiếp trời cứ mưa rả rách không ngừng. Mẹ cũng cố cho chúng tôi đi phố, nhưng cứ mỗi bận đi về là mẹ phải thay, giặt một lò quần áo, phơi cả ba hôm chưa chịu khô cho!

Mẹ lại đi chợ mua rất nhiều thức ăn ngon cho chúng tôi và các con cô chú. Trong những lúc mẹ và cô đi chợ, chúng tôi chơi đùa trong nhà chán quá nên kéo nhau ra, mãi chạy nhảy cười đùa không nghe, không thấy lạnh. Cu Minh thám mưa, em bé cũng thế, vì chúng cời phăng áo len ra, cho

đến lúc mẹ về, đưa nào mỗi cũng tím ngấn ngát, da tái lại. Tôi bị rầy một trận nên thân.

Chú vẫn đều đặn đi làm. Mẹ hứa cho chúng tôi đi chơi Hồ Xuân Hương nhưng mãi vẫn chưa đi được. Cứ điện vào là trời đổ mưa.

Ngày thứ sáu, ông mặt trời hé nhe một tí, lại gặp ngày lễ, chú B ở nhà. Mẹ rủ:

— Đào khoai chơi, tụi bay!

Thế là cuộc xuống được mang ra. Cu Minh, Bé và các con cô chú cũng được dự. Khoai vườn nhà cô chú củ nào cũng to cự đại, có củ bằng cả cái hoa chuối. Mẹ đào mãi mãi. Cu Minh lại thừa dịp cởi áo len ra, tuốt luôn đôi dép, tất cả đều làm y như nó. Mưa loáng thoáng trong lúc mẹ ra giếng xách nước với cô. Mưa loáng thoáng trong lúc mẹ lo đóm bếp luộc khoai. Tôi cũng quên phắc hai đứa. Thì bạn tính, ở nhà, tôi có phận sự về chúng nó đâu mà báo nhớ? tôi có phải chi Thu đâu kia chứ? Khi mẹ sức nhớ, réo gọi hai con út của mẹ vào thì mỗi đứa nào cũng tái ngát, vậy mà chúng đã vào ngay đâu: chúng còn chạy vòng quanh ngoài vườn, dưới mưa, sau con chó Li Li hai vòng liền nữa đã. Áo chúng ẩm cả nước.

Hôm sau, chúng hăm hấp sốt. Ấy là mẹ đã lo xa: xức dầu khắp

người mặc áo len, mang tất và bắt chúng lên giường đấy.

Cu Minh lại húng hắng ho. Mẹ dầm mưa đi mua thuốc. Không đi bác sĩ. «Mẹ biết chữa mà» Mẹ nói cũng nhưng vẫn không dấu được nỗi lo ngại. Uống một tí, thêm vài hườn tóa được. Không xài trụ sinh. Thuốc độc, không xài. Vẫn lời mẹ tôi tuyên bố.

Hai hôm sau, hai đứa hết sốt. Ho chỉ còn sơ sơ. Tôi dậy sớm, vừa mới ra bếp quay vô bỗng lên cơn đau bụng. Mẹ lại xoa dầu, đắp chần, vẫn nói cứng:

— Không cần gì.

Một chốc thấy dờ dờ và nghe đói, mới uống cốc sữa, vừa nằm xuống thì nôn ra hết. Và cơn đau tăng lên. Lại sốt. Mẹ cuống lên, cô tớ ý lo muốn đi bác sĩ, song mẹ tôi thấy trời mưa, nhà ở nhăm chỗ vắng kêu xe không được, nên lại cố chờ đến trưa. Ăn tí cháo vào buổi xế cũng nôn ra. Tôi run bầy bầy. Nhưng đau bụng thì hết rồi. Mẹ nói:

— Nếu đến chiều mà không bớt thì phải tính...

May sao, chiều đó tôi bớt. Ăn cháo không nôn nữa, không sốt và cũng không nghe đau bụng. Cả nhà yên tâm. Ra mẹ tôi cũng khá mát tay.

Đêm, chú B. phải trực ở sở. Tôi nằm trong chăn dày, không ngủ được, lắng tai nghe những

tiếng động bên ngoài. Gió vi vút trên ngọn thông. Gió ù ù tuôn vào thung lũng. Gió thổi o o o và khe cửa hung bạo, dữ dội. Tôi hé mắt nhìn ra khung cửa kính, thấy những cánh thông bị gió lay dật ngã nghiêng, bóng cây quét lên mặt kính nom tựa bóng người qua lại trước nhà, tôi thêm hãi. Thình thoảng, con Li Li sủa hống lên vài tiếng, rồi ông trăng rằm cô độc buồn nản thế nào lại chui tọt trong tầng mây dày. Và mưa, mưa quật những ngọn roi nước vào mặt kính kêu lên răng rắc, mấy con bồ câu ngoài chuồng giờ chững lại gù gù lên một loạt, nghe mới nào lòng làm sao!

Đã thôi đâu: mình đang trong tình trạng kinh hãi như thế, bỗng đâu tiếng sùng lớn vang lên ỳ ầm, ỳ ầm dội vào lòng thung lũng và làm những mặt kính rung chuyển dữ dội. Rồi, trời ơi! có tiếng đập cửa lớn thình thịch (tận bây giờ nhắc lại tôi còn nghe trống ngực đồ đòn) làm tôi rúm ró cả người. Tôi kêu thào: «Trời ơi! Chú B! Chú đi trực làm chi ác vậy, chú ơi! nhà toàn đàn bà con trẻ cả, biết làm sao đây, hả chú?»

Có tiếng mẹ tôi gọi cô T. bên cạnh:

— Cái gì vậy hở cô T.? Ai gọi cửa giờ này?

Tôi hồi hộp tợn, lắng nghe

câu trả lời của cô T. từ phòng trong:

— Không sao đâu chị, con Li Li đó mà.

— Con Li Li? Nó đập cửa làm chi vậy, thưa cô?

Tôi cố trấn tĩnh hỏi. Cô T. cười khúc khích:

— Con quái đó có tật hễ nghe tiếng sùng là sợ, đòi vô ngủ trong nhà. Hà sợ phải không?

— Ai không sợ? chị đây còn hãi nữa là con nít. Này! chỗ cô ở có yên không?

— Vững như bàn thạch. Mọi hôm đánh nhau kịch liệt mà cũng chỉ đánh ở cây số bốn. Chị cứ ngủ đi, đừng lo.

— Đừng lo! này, tôi cho cô hay, nếu tiếng sùng cứ tiếp tục thế này thì ngày mai mẹ con tôi chuẩn gấp. Ở Sài Gòn đã *nếm* rồi, không ưa đâu. Lên đây chơi chứ không phải lên đây nghe sùng đâu đấy, nhá?

— Ờm đã bảo chị đừng sợ, mình *bắn* đi đấy mà.

— Mình với đầu...

Mẹ tôi chưa dứt lời, tiếng sùng lại vang dội lên, to hơn, rền lâu hơn và cửa kính gần như sắp vỡ tan, rồi xa xa có tiếng sùng liên thanh giòn giã nồ.

HAI ngày nửa chậm chạp trôi qua. Vẫn mưa, vẫn có tiếng sùng ngay từ buổi chiều. Con Li Li vẫn giữ cố tật, đập cửa bất cứ giờ nào mỗi lần nghe tiếng sùng. Mẹ tôi vẫn lảng quăng: mang áo quần ra được hai phút là lại phải mang vào vì ông mặt trời tai ác cứ he hé hai phút lại trốn biến sau mây, như ý muốn chơi trò cút bắt.

Hình như đánh nhau ở một chỗ nào gần đó, không quá nhà ba cây số. Hình như một chỗ tu hành bị tấn công. Hình như...

Ba đứa chúng tôi đều đã mạnh. Mẹ con chúng tôi đều chán Đà Lạt lên tận cở, song chỉ vì các con cô chú tôi quyến luyến quá, không nỡ rút mà đi, chứ thật ra muốn lên tàu tặc khác.

Tôi hối hận vì đã chọn nhầm chỗ nghỉ mát. Mẹ đêm chiều họp chúng tôi lại mà rằng:

— Các con muốn xuống Phan Rang không?

Phan Rang! thoát nghe, tôi đã nhớ đến biển Ninh Chữ, đến vườn mận chiu quả của bà tôi, đến món chè đặc biệt của dì tôi và đến vô số món quà của các bạn mẹ tôi. À! sao tôi ngu thế, không nghĩ ra từ trước? Phan Rang chắc không bao giờ có cái lối mưa dai dẳng kỳ quái như trời Đà Lạt.

Thế là chúng tôi vui vẻ tán thành ý kiến mẹ tôi.

Từ giờ phút đó, chúng tôi chỉ ngong ngóng đợi cậu tôi từ Đơn Dương mang xe lên đón về Phan Rang. Trong chờ đợi, chúng tôi cũng thấy náo nức niềm vui.

Ra đúng như người ta nói, con người chỉ sống vui trong hy vọng!

Chiều thứ bảy, cậu tôi về. Kề sao cho xiết nỗi mừng: nhờ có xe cậu, chúng tôi được dạo qua một vòng phố phường Đà Lạt, dù phố phường đó vẫn như giếng mắc trong màn nước chẳng có gì là thú vị.

Theo lời cậu dặn, chúng tôi sửa soạn sẵn, sáng hôm sau, cậu mang xe lại đón đề xuống Đơn Dương.

Cơm chiều xong, chúng tôi tụm lại nô giỡn chán chê, chẳng bị người lớn la rầy chi cả vì là cuộc vui ngày chót. Mẹ thì hí hoáy cắt áo cho cô T.

XE rộng lớn, nhưng vì có hơi đông người, và lại là những người lạ nên chúng tôi phải giữ ý không dám đùa cười tự do như những bạn đi cùng với cậu một mình. Tôi đã hơi chán phong cảnh: lại đồi thông, nệm cỏ, giòng suối v.v... Độ hơn một giờ thì đến Đơn Dương. Đồi trà ở Đơn

Dương mới đẹp làm sao. Tôi thề là tôi chưa từng thấy vườn cây gì mà đẹp thế: xanh rờn, đều đặn, thoai thoải từ cao đến thấp trông mát mắt không thể tả!

Cậu cho ghé vào nhà khách của sở ở Đồn Dương ngbi, rửa mặt và uống nước rồi lại lên xe. Trời bắt đầu bức. Chúng tôi tuột hết áo len ra. Đường xấu tệ: chỗ lồi chỗ lõm, vô số ổ gà. Gặp một chiếc xe ngược chiều là bụi đỏ tuôn vào mũi mặt, dù đã lên kính nó cũng chui tọt vào làm mọi người ho sặc lên.

Xe cứ chạy vòng quanh như đường tròn ốc, tôi sốt ruột ngó ra ngoài xe thấy mấy cái ống dẫn nước của Đập Đa Nhím ngay trước mắt mà mãi vẫn không tới! Mồ hôi tuôn đầm áo, nức quá thề. Tôi nhắm mắt lại cố ngủ cho quên nỗi nhọc đường dài.

Thế rồi nó cũng qua đi: 11 rưỡi chúng tôi đến Krong pha. Mấy nhà khách của sở ở đây lại còn đẹp xinh hơn trên Đồn Dương nhiều. Có hồ bơi cho trẻ con, có hồ bơi cho người lớn. Có sân tennis. Nhà nào trước sân cũng có dăm cây trứng cá, trái đỏ ối làm chúng tôi thêm rõ dãi ra.

Ăn uống xong phải đi ngủ một giấc. Dậy tắm rửa rồi được ra hồ bơi. Cậu cho xả hết nước cũ, chùi hồ sạch sẽ cho nước mới vào, chúng tôi tha hồ nghịch phá. Lại

ước ao: giá nhà mình có một hồ bơi như thế này! Mấy ông bạn của cậu rũ chị em tôi:

— Nào các cháu có ưng đến nhà máy coi không?

Còn gì bằng? thật là một dịp hân hỷ. Nhưng chúng tôi còn muốn được voi đòi tiên, nghĩa là năng năng kỳ kèo mẹ cũng đi nữa, thế mới vui. Mẹ cũng chiều chúng tôi.

Nhà máy điện Đa Nhím thật lớn, đặc biệt nhất là những phòng máy điều khiển ở tầng trên: sàn lát cao su êm, trang bị máy lạnh (lúc chúng tôi có mặt tại nơi thì máy hư nên không lạnh nhưng mà vào trong mát rượi) những cái máy điện, cái nào cũng như một chiếc tủ đứng lớn tướng, cầm chẳng chặt dây điện và vô số ngọn đèn màu xanh đỏ, trông y như mình lạc vào một cơ quan bí mật của một cơ sở khoa học gián điệp nguyên tử tây phương trên màn ảnh!

Tầng dưới chứa những máy móc to kinh khủng. Tôi ngạc nhiên không hiểu người Nhật họ mang những máy này sang xứ mình bằng cách nào. Đứng từ cao nhìn xuống thấy máy nào cũng to trên sức tưởng tượng của mình.

Bậc thang lên xuống rộng, phẳng, đá mài hoa bóng nhoáng. Bên ngoài nhà máy thì là một khoảng sân rộng lớn, trồng cỏ man là cột điện, giầy chẳng chặt

như những trạm biến điện ở Thủ Đức. Núi ngay sau lưng nhà máy. Nhìn lên đó, mình nom thấy rõ hai đường ống dẫn nước và thấy cả khúc ống bị vỡ. Cậu cất nghĩa cho chúng tôi biết rằng ống ấy vỡ vào ban đêm, nước chảy băng lối theo cát, đá và cát đá làm lấp hết một nửa nhà máy. Bây giờ đường ống vẫn chưa nối lại được, song người ta đã khóa đầu « van » phía trên... Tôi chưa bằng lòng lắm với lối giải thích đó, toan hỏi cậu cho rõ, nhưng ngay lúc đó có một người lính tiến vào, tay anh ta như có vẻ bị dập nát (không phải vì đánh nhau mà vì ngã cây thì phải) nên cậu phải lo cho xe chở anh ta đi cứu cấp. Thế là đành hoãn nửa chừng.

Trên đường trở về, tôi thấy từng tảng đá to bằng cả một cái bàn nằm lăn giữa đường. Hỏi thì cậu bảo đó là đá bị nước cuốn hôm vỡ ống mà nhân viên nhà máy chưa thu dọn kịp. Ghê không?

Krongpha nóng kinh khủng. Thật là kỳ diệu : cũng là đất nước Việt Nam cả cách nhau có mấy giờ đồng hồ xe chạy mà Đà Lạt thì rét căm căm còn đây thì nóng như không khí có lửa vậy.

Tối đó, chúng tôi ăn cơm xong là lo súc miệng, chải răng rồi đi ngủ sớm. Cậu và mấy người bạn tổ vé ái ngại vì không có xe để đưa chúng tôi đi Phan Rang. Song mẹ vui vẻ cảm ơn tất cả và

thêm rằng đoạn đường từ đây xuống Phan Rang mẹ có thể đi xe dò, vì đã hết dốc đèo nguy hiểm như trên kia.

Cậu cho người đi mua vé trước và dặn họ sáng sớm đến đón mẹ ra xe. Cậu lại cho mẹ mượn cái đồng hồ đeo để phòng xa, kẻo ngủ quên thì... mệt !

Mẹ con chúng tôi được cả một cái nhà to, đêm vắng trông ghê quá. Được cái chỗ nhà máy điện có khác : điện sáng chói, trông thấy rõ cả từng trái trứng cá trên cây !

Tám giờ tối, trời vẫn bức như giữa trưa. Cái máy điều hòa không khí chạy nghe xào xào mà không mát. Đúng là nó hỏng rồi. Mẹ tôi sai Minh chạy qua nhà cậu mượn cái màn, nhưng cậu không cho nằm màn, cậu lại sang điều chỉnh cái máy và dặn mẹ cứ yên tâm, một chốc nữa máy sẽ lạnh. Mẹ cầu nhẫu là không ưa nằm máy lạnh. Giọng mẹ cao lên :

— Lát nữa nếu không mát, chị sẽ mở cửa sổ ra...

— Chị nên nghe em, mở cửa sổ cũng không mát đâu, chỉ tổ cho muỗi rừng nó xơi ngon. Cứ nghe em, chốc nữa là mát ngay ấy mà. Thôi, chị và các cháu ngủ đi, ngày mai em sẽ đưa chị ra xe.

— Chớ, cậu cứ ngủ đi, Chị đi được rồi.

Cậu đi ra, đóng cửa lại, bỏ chúng tôi trong cái nhà rộng thênh,

văng ngất. Mẹ tắt hết đèn các phòng. Chỉ còn đèn ngoài đường và trước hiên. Ánh sáng lại đung đưa các cành lá quét lên mặt kính, song lần này tôi khá vững tâm. Tôi thở mạnh, nghĩ thầm : « Mình phải ngủ để ngày mai ngắm cảnh ». Song tôi thao thức khá lâu.

Chúng tôi thu dọn xong đồ đạc thì xe cũng vừa đến. Mẹ tôi biên lại vài giòng cho cậu lấy cái đồng hồ chặn lên, đoạn sẽ dắt chúng tôi ra xe. Năm rưỡi sáng. Sao thưa thớt, ánh trăng lơ lửng. Trời vẫn bức. Người tài xế đưa chúng tôi ra đến bến xe thì trời bắt đầu sáng. Chúng tôi lên xe ngay. Phải dậy sớm nên tôi vẫn còn ngái ngủ. Tôi dựa vào thành xe thiu thiu. Đường thẳng tắp, nên không bị xóc máy, dù xe chúng tôi đi là thứ xe hàng cũ kỹ, già nua. Mỗi bận bị xóc, tôi lại choàng mắt ra và y như là xe qua một cái cầu tạm. Khúc đường từ Krong-pha về Phan Rang có bao nhiêu cái cầu là bấy nhiêu cái bị sập, bị phá hư tất. Xe chạy từ sáu rưỡi, nhưng ngừng lại từng chặng, hùng hăng, húc hặc, qua cầu, qua suối cho đến chín giờ rưỡi mới vào bến xe thành phố.

Chúng tôi xuống xe, gọi xích lô về nhà bà.

Xe xích lô vừa ngừng lại, cái thùng xe kêu lên một tiếng « cách » thì chú Tô xông ra. Nhưng

nhận được chúng tôi, chú vẫy đuôi rồi rít. Nhiều tiếng reo lên từ dưới bếp, trên nhà và chỉ một nhoáng là tin mẹ chúng tôi về đã đến tai bà tận trên lầu. Bà tôi xuống đến hai phần ba bậc thang thì mẹ tôi cũng vào đến nhà.

Mẹ tôi ào tới, nắm tay bà tôi và hôn vào cánh tay bà, liếc trộm một cái, tôi thấy mắt mẹ tôi ướt đầm. Bà tôi nở một nụ cười hiền lành, xoa đầu đứa này, ôm hôn đứa kia, giọng bà trầm lại :

— Mẹ con chúng mày về được bao lâu ? hay là chỉ hai ba hôm lại đi như năm trước ?

Giọng mẹ tôi giòn giã :

— Bà đừng lo, kỳ này con ở những cả tháng kia.

Thế là câu chuyện nở bung ra. Bỗng mẹ tôi nhớ ra là từ sáng mẹ con chưa có gì dẫn bụng, mẹ tôi nói :

— Các con muốn ăn gì này ? Về bà tha hồ với.

Tức thì bà gọi gia nhân lên, lo cho chúng tôi ăn sáng. Mỗi đứa được quyền đòi thứ mình ưa.

Nhà bà rộng, mát, vô số cửa kính, cửa chớp, lầu cao, sân rộng vườn to và chiu quả, tha hồ cho chúng tôi chạy nhảy, nghịch phá và hái quả ăn. Bưởi mọng nước, ngọt lịm, trái sà xuống đất, mỗi nhìn cây bưởi nhỏ nhất tôi lại liền tưởng đến

một con lợn mẹ sà sĩnh bao nhiêu là chiếc vú sữa kéo lê dưới đất! Ồi giòn khừu, hái hoài không hết. Ớt đỏ tươi, cứ mỗi bữa ăn Minh và Bé lại chạy ra hái vài quả tặng mẹ và bà. Nhân đây cơm, bốc mùi thơm điếc mũi. Mận thì, ời thôi! khỏi nói, bóng lưỡng, hồng như má lũ trẻ ở trên Đà Lạt. Cam thì trái lại xanh ngấn ngát, bỏ ra ruột vàng óng như màu tơ sống.

Ngoài chợ, tôm cá tươi xanh như mới vớt ở biển lên. Tôm búng tành tạch, cá thở thoi thóp. Rau cải rơn trông ngút mắt. Cái gì trông cũng ưả nhlin. Sữa, sữa đặc, sữa bột, kẹo, bánh, hàng nào cũng chất tận mái lều.

Mầu nắng ở đây trông cũng đặc biệt, trông óng ả vàng và trong như mật ong từ tổ mới vắt ra! Tôi thích mầu nắng ở Phan Rang lắm.

Chỉ hiềm một nỗi về cái gió: gió hốt bui tạt vào mặt mình, không kiêng nẽ! Gió ào ào nhưng mà lại không mát, có kỳ không?

Nhưng chúng tôi không than thở chi, chúng tôi tha hồ tận hưởng hoa quả, tôm cá, cải rau. Chúng tôi tha hồ nước chứ không như Đà Lạt. Nóng thì mở toang cửa sổ ra, có khố khăn gì.

Ở Phan Rang được ba hôm, đêm thứ tư đang ngon giấc thì chợt nghe tiếng mẹ gọi khe khẽ

dưng dậy đang lúc nửa đêm. Hồn bất phụ thể, tôi chưa hiểu ngô khoai gì thì nghe tiếng súng ầm ầm thật lớn rung chuyển cả sàn lâu. Lập tức, dò trong bóng tối, bước từ bước xuống cầu thang, chui vào hầm núp. Không có súng nhỏ, chỉ nghe tiếng súng lớn « Đoàng đoàng » « Ầm ầm » bốn phía. Mẹ se sẽ lên lầu bế hai đứa nhỏ xuống. Cỡ nửa giờ mới yên. Lại bế hai đứa nhỏ lên, tôi theo sau, bà đi sau rốt, y tựa một cuộc diễn hành trong bóng tối.

Năm một chốc nghe đồng hồ đồ hai giờ sáng.

Đêm thứ hai lại tái diễn trò này. Bà cháu, mẹ con lại kéo nhau xuống hầm núp. Nhưng đêm thứ hai tiếng súng lớn dữ dội hơn, chen lẫn trong tiếng liên thanh nổ mau và gần quá thể. Lại có còi báo động. Dẽ sợ không? Báo động nửa đêm! Mà lại những hai bầu tiếp cơ. Tôi bắt đầu biết sợ. Hai đứa nhỏ vẫn ngáy đều bên chân mẹ, vì mẹ đã lo mang theo quạt, cho chúng không ngừng. Trong nhà tối om thỉnh thoảng ánh hóa châu bùng lên, sáng lóe, cả nhà trông rõ mặt nhau.

Bà soi đèn bấm thì thấy hơn nửa giờ trôi qua. Thình lình, có tiếng máy bay ngay đầu trên đầu mình rồi tiếng đạn rốc kết nả ròn rã. Tôi sợ run.

Tiếng súng lớn và liên thanh thì im luôn. Bà tỉnh táo nói :

— Không sợ nữa, đem các cháu lên lầu cho chúng ngủ. Khi nào máy bay bắn như vậy là yên rồi.

Mẹ làm theo lời bà. Rồi tôi theo chân mẹ và bà lại gần bên cửa sổ nhìn ra. Ngoài trời đen thẫm, chiếc máy bay kéo dài một vệt sáng lướt nhanh ngay tầm mắt mình, đột nhiên nó như đứng lại và tức thì từ đầu trong cánh (bay đuổi nó ?) lóe ra từng tia lửa đỏ rực, tiếng nổ phát ra ròn, khô, mau, liên tiếp. Cứ hết chiếc nổ đến chiếc kia, về lên bầu trời những tia lửa. Ánh hóa châu rực trời, soi rõ cả khuôn mặt bà và của cả mẹ tôi. Tôi thấy mắt mẹ và bà đều long lánh ướt : ra hai người cũng khóc. Tôi hơi ngạc nhiên, bà đã nói yên rồi mà ? Sợ gì nữa ? Song mẹ tôi quay lại vuốt tóc tôi, ra hiệu cho tôi vào giường và giọng ghen ngào, mẹ nói với bà :

— Con cứ nghĩ đến những tia lửa quái ác kia trúng nhắm nhà đồng bào vô tội...

— Cái đó là thương... Mọi hôm cứ...

— Bà có nhận ra họ đánh nhau ở chỗ nào không ? Sao con trông có vẻ gần quá ?

— Phải, gần lắm. Cách ta đâu hơn cây số chứ không xa...

Máy bay vẫn rền trời, tiếng nổ

vẫn rền, mau. Bầu trời vẫn tiếp tục loé sáng nhưng chúng tôi trở vào giường, sau khi còi chấm dứt báo động vang lên.

Rồi có tiếng người nói trong máy phóng thanh đầu đó, nghe tiếng được tiếng mất (vì gió ào lờ đi) rằng là : « Đêm... có một toán quân V.C. lên xâm nhập vào ... quân ta đã đẩy lui... sự thiệt hại... Đồng bào yên tâm... »

Mẹ tôi cầu nhậu :

— Nếu mai còn thế này thì về Saigon quách. Mẹ bức quá thôi.

Tôi tán đồng ý kiến mẹ tôi ngay.

Đêm thứ ba không có súng nhưng tôi lên cơn sốt. Nghi có phỉa không ? Mẹ tôi gãi khóc lên. Tôi cũng gãi khóc lên. Lại kiêng ăn, lại thuốc, lại lọa được. Chỉ những nồm nớp lo gầy thì về bà không cho đi năm tới. Ông sẽ nói :

— Đi chơi mà đau ốm như vậy thì đi làm gì ?

Trong ba ngày tôi nằm đó, mẹ phải giặt giã, là liếc mình, không ai giúp đỡ. Nhà có người đầy, nhưng mẹ không muốn sai. May sao, sang hôm thứ tư tôi hết hẳn. Thật là vui như Tết.

Lại tha hồ nghịch phá, hái quả, ăn uống bù vào.

Chúng tôi còn được đi ciné — Ở Sài Gòn một năm ba mẹ cho đi cỡ hai lần là nhất rồi — Cậu B cò chúng tôi cả tập về, muốn đi lúc nào

thì đi. Mẹ lôi đi P. đi nữa, có hôm mẹ bắt đi đi biển, làm đi phải nghỉ dọn hàng ngoài chợ. Đi không tắm, ngồi trên nhìn chúng tôi vùng vẫy dưới nước xanh.

Tắm xong, đi mở hộp bánh, gọi táo, bồ, cam cho chúng tôi ăn.

Có hôm đi không đi thì cậu B. lại đem xe đến chở chúng tôi.

Những hôm ấy, chúng tôi không lo ngại gì cả, tắm nước cho đến tận 11 giờ trưa, khởi đi xe lam sợ nắng và khởi ngồi chung với cả 1 Mẹ tập cho tôi bơi (tiếc thay khi mình vừa mới nổi nổi thì đã đến hạn phải trở về Sài Gòn nhập học). Tắm xong lên bờ đã có sẵn bánh mì, chả lụa, nước ngọt, chúng tôi chén no nê.

Có hôm, cậu chủ chúng tôi đi Tri Thủy, Tháp chàm, ngắm cảnh.

Càng gần đến ngày về Sài Gòn, gió lại càng ít, trời lại càng đẹp, sóng im hẳn và càng có nhiều chuyện thú vị. Than ôi! thật là ngày vui ngắn chẳng tày gang!

Chẳng mấy chốc mà ngày về đến sát bên lưng. Đêm trời mát, mẹ tôi khởi phải thao thức canh chừng để

thay áo cho chúng tôi nữa.

Rời Phan Rang, tôi vẫn còn như thấy trước mắt ruộng mạ xanh rờn, ruộng muối trắng lớp, thấy con đường đi Ninh Chữ rộng, phẳng với động đương vì vút và bãi biển lấp lánh sáng lóa trong nắng ban mai! Tôi hẹn với bà, với đi P, cậu B. và mọi người cùng một câu chắc nịch:

— Sang năm con lại về chơi!

Trước khi lên máy bay, tôi nhìn vào kính chiếu hậu của cậu B. nom mình cũng ra vẻ người đi biển lắm chứ không đến nỗi nào: da tôi nâu bóng. Mẹ cũng nâu, Bè cũng nâu, Minh cũng nâu. Thế là tốt rồi. Còn đòi hỏi chi hơn. Tôi khá vững lòng. Tôi dặn lũ em dấu biệt chuyện đau ốm. Thế là xong một mùa hè. Ngán quá! Ngày mai đã phải đến trường. Nhưng không sao, hè đến lại được đi chơi, nghỉ đến đó tôi vui ngay. Con người ta vốn sống bằng chờ đợi và hy vọng mà, thưa bạn!

MINH QUÂN

Đọc và cổ động : *tuổihoa

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

Thư cho con

(456)

~~NGUYỄN KHẮC THIỆU~~

Như nước trong nguồn

Bát nước đầu (155)

● NGUYỄN KHẮC THIỆU

LTS. 13: *hà soạn*

Kể từ số báo này, chúng tôi sẽ lần lượt đăng loạt bài « THƯ CHO CON » của nhà văn Nguyễn Khắc Thiệu. Đây là tiếng nói rất chơn thành của một người cha gia đình tâm sự với các con. Nội dung đề cao tình cảm gia đình Việt Nam. Chúng tôi chân thành cảm ơn nhà văn Nguyễn Khắc Thiệu đã cộng tác với Tuổi Hoa.

TUỔI HOA

PHƯƠNG NGÀ con,

Bố muốn bắt đầu tập thư viết cho các con, bằng việc nhắc nhở đến một người đã khuất. Đó là ông nội của con, đáng sinh thành ra bố, các bác và các chú các cô...

Cho đến bây giờ, khi bố đã nuôi dạy con và các em con, bố mới hiểu nỗi tình thương rộng lớn như biển cả của Ông Nội đối với Bố, tức là hiểu được thế nào là tình cha mẹ yêu thương con cái...

Con ơi. Ngày trước đã lâu lắm. Bố không còn nhớ rõ năm tháng nào, nhưng lúc nào hồi tưởng lại, cũng tưởng như chuyện mới xảy ra hôm qua. Những buổi chiều thư bày được nghỉ học, bố có thói quen kéo dài giấc ngủ trưa cho đến 4, 5 giờ chiều mới dậy. Nhưng không có lúc nào được trọn vẹn. Cứ vào khoảng 3 giờ chiều, là Ông Nội đã thức bố dậy! Đến bây giờ, bố vẫn như mừng tượng nghe được giọng nói của Ông Nội: « Thiệu ơi, dậy đi con, dậy đi con... » Giọng của Nội dịu dàng, ấm ảm. Bố phải thức giấc, ngồi dậy, đứng tựa cửa nhìn ra, tuy không nói nhưng trong bụng ảm ỉm vì giấc ngủ dở dang. Rồi khoảng nửa giờ sau đó, bố đã mặc áo quần đi dạo phố, Ông Nội thường im lặng nhìn bố soạn sửa ra khỏi nhà, và nhiều lúc gọi bố lại hỏi « Thiệu, con đi phố hả, cho con hai chục, và gọi con 10đ mua cho ba cái này..., đừng quên nghe con ».

Không những thế, rất nhiều buổi sáng tinh sương, trời lạnh cũng như trời ảm; Ông Nội dậy sớm uống nước trà và lúc nào cũng thức bố dậy để cùng uống nước. Chắc con cũng rõ rằng, đối với bố lúc còn trẻ dại, giấc ngủ lúc nào cũng được quý trọng hơn là một tách nước trà vào một sáng trời lạnh xứ Huế. Thế nhưng Ông Nội đã đánh thức thì buộc lòng bố phải bỏ ngủ, dậy cùng uống nước. Và câu chuyện Ông Nội thường nhắc nhở với bố lúc bấy

giờ là... « Ngày trước khi Ông Nội) bố gọi là Ông Nội, các con gọi là Cố) vì nghèo khó, thường ao ước mỗi sáng có được bình trà ngon mà vẫn không toại nguyện. Bữa nay ba uống được bình trà, ba lấy làm buồn là Ông Nội không còn sống để ba được pha trà như thế này cho Ông Nội uống... »

Phương-Nga con, tâm sự của Ông Nội ngày trước, chính là tâm sự của Bố bây giờ, và nỗi lòng của Ông Nội thuở đó cũng là nỗi lòng của bố hôm nay. Con có bao giờ biết rằng mỗi chiều thứ bảy bố được nghỉ ở nhà, con phải đi học, thì bố trông ngóng như thế nào không? Bố quanh quẩn trong nhà suốt buổi chiều mà không nghe được tiếng con nói, không nghe được tiếng cười của con, không thấy bóng dáng con* quanh quẩn đâu đây: bố thấy rõ cái quanh vãng vô duyên của cả một buổi chiều nghỉ ngơi. Hình ảnh con bên cạnh bố cũng chẳng khác nào một bộ phận trong cơ thể bố. Vắng thiếu đi một bộ phận, là cả cơ thể như mất thăng bằng, chơi vơi... cho nên ngày xưa chiều thứ bảy, Ông Nội con đã không cho bố kéo dài giấc ngủ trưa, đánh thức bố dậy để Ông nội cảm thấy sự vững vàng âm thầm xung quanh mình. Tình thương của cha mẹ đối với con cái, cũng như sức nặng cần phải có một chỗ tựa. Đêm đêm tỉnh giấc giữa khuya, nghe hơi thở của con bên giường, bố cảm thấy một sự yên lòng, vững chãi. Ngày chủ nhật bố làm việc ở nhà, nhưng hề nghe vắng tiếng cười đùa của con với bạn bè ngoài sân, là bố thấy như mình đang thiếu hụt một cái gì đâu đây... Thuở bố nhỏ, đi coi ciné, thấy ai đem trẻ con theo để lúc phim chiếu, nghe trẻ khóc ré lên, là bố bực mình và thậm trách khân-giả nào đó không ý tứ, làm phiền người khác. Nhưng bây giờ, bố đã làm cha mẹ, bố đã biết thế nào là tình cha mẹ yêu thương con cái, nên hề đâu đang lúc coi đoạn phim thật căng thẳng, mà nghe trong bóng tối có tiếng trẻ con khóc ré lên, bố không còn cảm thấy khó chịu nữa, trái lại bố cảm thông sâu xa với bậc cha mẹ đã chịu khó đem con theo, bố đắm ra âu yếm tiếng trẻ con khóc lúc đó.

Buổi sáng chủ nhật bố có thói quen đi ăn sáng và uống cà phê thật sớm, và lúc nào bố cũng chịu khó đợi con thức giấc để đem con theo. Mẹ thì cứ dặn bố : « để cho con ngủ đủ, để con ăn sáng ở nhà cũng được ». Nề lời mẹ, bố đành ngồi ở nhà đợi con tỉnh giấc, và thế nào cũng phải đem con ra quán. Ngày trước, Ông Nội uống trà mỗi buổi sáng đều đánh thức bố dậy, cũng chẳng khác nào ngày nay bố dẫn con đi uống cà phê lúc đường phố còn vắng vẻ...

Có con bên cạnh, là có được một yên ổn, một thăng bằng cho tâm hồn bố mẹ. Tại sao ngày xưa, khi Ông Nội còn sống, mỗi trưa thứ bảy Ông Nội lặn lội đạp xe đạp một đoạn đường dài trên 24 cây số từ chỗ làm việc về nhà cho kịp ăn cơm trưa với gia-đình; để mỗi sáng thứ hai từ 5 giờ sáng đã phải công lưng đạp xe đến sở làm việc... Con ơi, Ông Nội ngày xưa, bố mẹ ngày

(xem trang 48)

TNPĐ: 152

LB: 157

Truyện của em (153)

mắt nâu

lưu bút (157)

● LÊ HỒ HẢI YẾN

1

B UỒI sáng bệnh viện bắt đầu làm việc sửa soạn cho một ngày mới, các nữ y tá trong những chiếc áo blue trắng không ngừng hoạt động. Mọi người hăng say với công việc của mình, mong làm giảm bớt một phần nào nỗi đau khổ của những bệnh nhân. Em là một trong những người bệnh nằm trong dãy A này, vào đây mới hai hôm em đã thấy buồn chán, vì suốt ngày phải nằm trên giường chả làm gì cả, hết đọc sách rồi lại ngủ. Những cơn sốt đến với em thật

mau lẹ và em cũng đau khổ vô cùng khi phải đón nhận chúng. Em chưa biết mình đau gì, những cơn sốt làm em rất bồng cả lưỡi mệt là người, có lẽ là em đau thương hàn, em đoán thế vì chả biết gì cả ngoài bệnh thương hàn mà em thấy mẹ đau từ hồi còn nhỏ. Ở đây em bắt gặp rất nhiều hạng người với những cơn bệnh khác nhau, hình như tất cả những khốn khổ, đau đớn của loài người đều quy tụ lại đây. Và những đồ dùng ở đây toàn mang một màu trắng, màu trắng thật dễ yêu nhưng cũng đầy đau thương tang tóc. Cơn nắng buổi sáng chẳng làm sao vào được trong căn phòng này, vì các cửa sổ đóng kín, em chỉ còn trông thấy màu nắng nhảy múa qua những khe hở. Không biết giờ này mẹ em đang làm gì nhỉ, mẹ có biết là con của mẹ đau và phải nằm bệnh viện có một mình không? Mẹ ơi! Ông Hà ơi! em khẽ gọi thầm trong nỗi nhớ nhung tội cùng không có mẹ, nhưng nhờ bác Tám (bà chủ nhà em ở trọ) và Miên (bạn em) em được lo lắng đầy đủ, em thấy mình đã làm phiền nhiều người quá và ngượng ngùng vô cùng. Mẹ thương của con ơi! Con chả báo tin này cho mẹ đâu vì sợ mẹ lo buồn rồi sinh đau, mẹ đã vốn sẵn yếu tim lo nghĩ chỉ dễ đau thêm, một mình con đau đã mệt rồi. Nằm buồn em chợt nhớ lại những nguyên

nhân làm cho em đau... à phải rồi.

... Hôm kia giờ học cuối cùng vừa hết, em theo các bạn ra về. Bầu trời chiều nay có những cụm mây đen xuống thấp trời sắp mưa. Em bước nhanh hơn trên đoạn đường về nhà, nhưng chả còn kịp nữa, mưa bắt đầu rơi trên tóc trên áo em, khu phố sửa soạn đóng cửa, bạn bè về hết trong những chiếc áo mưa đủ màu sắc, chỉ còn mình em đứng đây, sao hồi chiều mình không đem theo áo mưa nhỉ? em tự trách thầm. Mà thôi có đem đi nữa cũng chả được gì, áo mưa rách mất rồi, đâu còn đủ che cho em khỏi ướt. Hơn bốn năm còn gì, kể từ ngày em được nhìn thành phố này lần đầu tiên với đôi mắt đầy những nét ngỡ ngàng, bốn năm khoảng thời gian khá dài đủ để chiếc áo mưa tả tơi theo ngày tháng thế mà mẹ không mua áo mới cho em, để chiều nay em phải bị ướt tui hơn dâng trào lên khoe mặt. Em biết thế nào rồi cũng bị đau vì em vốn ốm yếu và hay đau lắm cơ. Thành phố đã lên đèn, đứng trông những hạt mưa bay trong ánh sáng lơ mơ của cột đèn điện trông đẹp ghê đi.

Mưa nhẹ hột, em về đến nhà sau một giờ đi dưới cơn mưa tầm tã, cơn mưa đầu mùa dai dẳng ghê đi. Chứ thì chân tay em bắt đầu run lẩy bẩy, sờ tay lên trán em

thấy nóng nóng, mọi vật như quay cuồng trước mắt. Thay vội quần áo rồi lên giường nằm chả thiết ăn cơm và trước những đôi mắt đầy lo lắng của bác Tám và Miên. Em chẳng còn biết gì nữa và lên cơn sốt từ đó...

Bây giờ nghĩ lại em thấy mình tội ghê, chỉ có thể mà cũng đau, hèn gì mẹ vẫn thường bảo em phải lo giữ gìn sức khỏe là phải. Người em vốn yếu xiu hà, tui bạn cứ chọc ghẹo em hoài, cứ bảo em uống hết thuốc của chúng và dành đau mãi, làm tui nó chả đau được để nghỉ học trong những hôm nhác chẳng làm toán, sợ đi học cô kêu lên sửa bài phải lãnh số 0 buồn ghê. Em chả thèm cãi với tui nó, vì đau cũng chẳng sung sướng gì mà thích, mà có cãi cũng thua vì em chỉ có một mình, còn bên đó eo ơ đông ghê đi đến 7,8 đứa.

2

GIẤC ngủ trưa của em bị phá vỡ bởi những âm thanh ồn ào vang lên trong phòng, người ta vừa đưa đến một cô bé bị thương nằm cùng phòng với em. Các cô y-tá lo băng bó vết thương cho cô bé, những người trong dãy A này như tụ lại hết ở đây, vây quanh lấy giường cô bé hỏi han ân cần. Một lúc sau mọi người đều về phòng của mình, cô y-tá

trở lại phòng trực, giờ chỉ còn mình em và cô bé trong phòng. Đôi mắt cô nhắm lại như say ngủ. Bất chước cô bé em cố đồ giấc ngủ tiếp tục... nhưng chả được gì cả, mấy hôm nay cơn sốt cứ đến hoải, làm em lo lắng ghê. Buồn quá em đến bên cửa sổ nhìn xuống đường, buổi trưa thành phố cũng không ngừng hoạt động. Thế giới huyên náo ngoài kia như cách biệt hẳn với những dãy hành lang dài trong này với toàn một màu trắng và dấu chữ thập đỏ trên mái ngói. Đôi mắt của những người đi đường cũng chẳng buồn nhìn vào, nhìn vào đây làm gì để rồi kinh ngạc, sợ hãi. Ở đây em chỉ gặp những nét đau khổ, nhăn nhó trên những khuôn mặt bệnh hoạn của đủ cả mọi lứa tuổi, nghe những tiếng nạn lộc cộc, nhìn những cánh tay cụt, và tiếng rên la, những đôi mắt lơ dờ. Thôi đủ cả, đêm đầu tiên ở đây một mình em run sợ không ngủ được, nhưng rồi cũng quen đi như ba bữa cơm trong một ngày. Có vào đây em mới biết được là mình còn nhiều may mắn hơn những kẻ khác, để khỏi mơ mộng viễn vông, khỏi than trời trách phận...

Có tiếng gọi nho nhỏ sau lưng em quay lại. Cô bé nhìn em đáng ngượng ngập :

— Bỏ cho mình xin tí nước nhé.

Em gật đầu, cô bé cố gắng ngồi dậy với tay lên cái tủ nhỏ đầu giường.

— Để mình rót cho, ấy cứ ngồi đó đi.

Em bước thật nhanh về phía đó, tiếng thủy tinh chạm vào nhau nghe vui tai lạ. Đưa ly nước, em nhìn cô bé thật lâu, băng che gần hết khuôn mặt và trên đôi chân cô bé. Tàn phá hết những nét đẹp trên khuôn mặt cô bé mà trời đã ban cho, chỉ chừa có đôi mắt màu nâu, tuyệt đẹp. Em xuýt kêu lên, ô đôi mắt đẹp quá đi, màu nâu thật buồn nhưng cũng thật đẹp, với những sợi lông mi ngã nghiêng, dài thật dài. Em chợt nghĩ : có lẽ rồi đời cô bé cũng phải chịu nhiều buồn phiền như đôi mắt màu nâu kia.

Cô bé có vẻ ngạc nhiên vì cái nhìn chăm chú của em, em ngượng quá đi, như bị bắt gặp đang phạm một tội gì lớn lao lắm, ai đời nhìn người ta mà nhìn trần trối như thế, kể ra em cũng kỳ thật, cũng như đôi mắt nâu kia bắt đầu ám ảnh em rồi đó. Bằng giọng nhỏ nhẹ cô bé giúp em thoát khỏi sự lúng túng :

— Cho mình trả nhé, cảm ơn bỏ nhiều. Mà bỏ tên gì thế, mình là Sao, Hoàng-Trăng-Sao.

— Tên ấy....à Sao hay và trông mơ mộng ghê đi. Tên mình là Lê-Thúy-Nhàn.

Thế là em và Sao quen nhau. Chúng em ngồi nói chuyện thật lâu. Sao 15 tuổi học đệ Tứ trường Mê Linh, nhưng Sao vẫn không cho em hay là vì sao, Sao bị thương

cả. Cô bé lằng qua bằng cách giải thích cho em biết tên của Sao :

— Này nhé, khi xưa lúc mẹ vừa sinh Sao, ba bảo con bé này có cặp mắt đẹp thật, lớn lên rồi cũng sẽ mơ mộng nhiều, nên ba bàn với mẹ đặt tên Sao là Hoàng-Trăng-Sao.

Cô bé nói chuyện thật hồn nhiên, nhưng em thấy trong ánh mắt chất đầy những nỗi buồn phiền, và Sao buồn vô cùng khi nhắc đến ba mẹ cô bé, mắt Sao long lanh như muốn khóc, làm em chả hiểu vì sao cả. Còn em thì em kể cho Sao nghe hết chuyện của em, nào là em chỉ còn có mẹ, và ở ngoài Đông Hà vào đây học và cũng học để Tư như Sao nhưng khác trường. Chẳng dấu điểm gì Sao cả, vì đã là bạn em không thích dấu bạn mình những gì mình đang có, đang nghĩ, và đang chịu đựng, ngay cả những

buồn vui cũng thế! Tuy mới quen nhau, nhưng em tin rằng tình bạn giữa em và Sao sẽ tốt đẹp hơn, em chỉ mong có thể vì những ý nghĩ và tâm hồn hay mơ mộng của em và Sao đều có những điểm trùng hợp nhau.

3

CÂU chuyện chấm dứt khi người lao công đẩy xe đi phát cơm tối cho bệnh nhân. Ngoài kia nắng đã tắt tự bao giờ! Bác Tám đem cháo lên cho em, có cả Miên theo. Đợi em ăn xong Miên mới bảo :

— Hôm nay Nhân có tin vui lắm Nhân đoán thử đi.

— Chịu thôi, Nhân chả biết đâu, gì thế hả bác Tám. Em quay lại nhìn bác Tám, bác mỉm cười lắc đầu :

Nhân biết hết, cả nỗi Sao khá cần
nhai đầu nữa

— Bác không biết, cháu thử đoán xem, mọi hôm cháu vẫn được cô khen là thông minh mà.

— Nhân chẳng chơi với bác đâu, cả Miên nữa ai bảo cả hai người chẳng thương Nhân. Em lắc đầu phụng phịu.

— Thôi bỏ ời cho Miên xin đi, đây này cười đi nào. Nhìn lá thư trên tay Miên em kêu lên: thư của mẹ.

— Chỉ có thể mà đoán không ra. Miên nhìn em cười và nheo mắt tình nghịch. Mở vội lá thư

Đông hà... ngày tháng... 71

Nhân con.

Hôm nay có người vào, mẹ gọi con 3000đ trả tiền cơm bác Tám, kéo bác ấy trách vì đã hơn nửa tháng rồi. Con của mẹ vẫn thường chữ, gắng học đi nghe, tết về mẹ sẽ thưởng cho thật nhiều quà. Mẹ độ này khoẻ luôn, công việc chẳng có gì mệt nhọc, con cứ yên tâm học hành đừng lo gì cho mẹ cả; nhất là không được nhớ mẹ mà khóc, xấu lắm nha không sợ Miên nó cười à. Lúc rày, trời đã sang thu hơi lạnh rồi đó con nhớ mặc áo len nghe. Mẹ gọi thêm con 1000đ để mua áo mưa và tiêu vặt, không khéo lại đau đó.

Hôn con

Mẹ

Những giòng chữ trước mắt nhòa dần, em sắp khóc đây, cắn chặt môi em cố giữ cho nước

mắt khỏi trào. Em khẽ gọi thầm.

Mẹ ời! Mẹ thương con lắm mẹ sợ con đau, nhưng bây giờ con đang đau đây mẹ có biết không hở mẹ. Con sẽ cố gắng nằm nghỉ và uống thuốc cho chóng lành, tuần sau con sẽ đi mua áo mưa mẹ ạ, con chọn màu trắng mẹ nhé, màu mà mẹ con mình cùng thích. Con vừa nghĩ đến những buổi chiều trời mưa, con của mẹ tan học ra về trong chiếc áo mưa trắng tung bay dưới những hạt nước mưa trắng xóa, lúc đó chắc con của mẹ sẽ dễ thương vô cùng mẹ nhỉ!

— Ăn cam Nhân nè. Tiếng gọi của bác Tám kéo em trở về lại với hiện tại.

— Bác mua cam làm gì cho tốn tiền. Em nói qua màn nước mắt.

— Cháu Nhân đừng sợ tốn tiền, cứ ăn đi cho khoẻ, trông cháu gầy đi nhiều, tội nghiệp quá, mẹ cháu lại ở xa. Nói xong bác lại chép miệng thở dài.

— Mẹ cháu không có ở đây, nhưng cháu đã có bác có Miên lo cho đầy đủ cả, cháu cảm ơn bác và Miên nhiều nhiều lắm.

— Cháu nói chi chuyện đó, giờ bác chỉ mong cháu chóng lành để về nhà đi học lại là đủ, chả cần gì nữa, phải không Miên.

— Dạ, phải ạ, Miên cũng mong

có thể. Vừa trả lời Miên vừa cúi tìm vật gì trong gió.

— Nay Nhân, khi hồi đi ngang tiệm sách thấy có mấy quyển truyện mới ra, nên mua cho Nhân đọc kéo năm hoài buồn. Miên đưa cho em một quyển truyện về tuổi thơ, của một nhà văn quen thuộc mà em và Miên vẫn thường đọc.

— Bác và Miên thương Nhân quá, Nhân không biết phải làm gì bây giờ. Chừ thì những giọt nước mắt không kìm giữ được nữa, rơi làm ướt cả áo em.

— Cháu đừng nghĩ gì cả rồi lại lên cơn sốt thì khổ.

Miên muốn làm cho em vui, liền kể chuyện ở trường cho em nghe.

— Máy hôm nay bạn bè cứ hỏi Nhân, cô cũng hỏi sao trờ Nhân không đi học. Nhỏ Khuê bảo chắc Nhân ốm chứ gì, làm Miên phải trả lời mệt ơì là mệt. Miên lại rụt vai, lè lưỡi làm em bật phì cười...

— Thôi bác và Miên về nhà cá tối rồi.

— Miên về nhà, sáng mai còn phải đi học.

Em đưa Miên và bác Tám ra cửa, bác còn dúi vào tay em 1.500đ tiền mẹ em gởi 1000đ còn 500đ bác cho em bảo là để uống thuốc, em từ chối mấy cũng không được. Đến khi bác bảo bác thương em

và Miên như con nên bác mới cho, vừa nói bác vừa rơm rớm nước mắt chắc bà lại nhớ đến người con trai độc nhất của bác đang đóng quân ở trong Nam. Em phải cầm tiền cho bác vui lòng, định đưa cho Miên một nửa, nhưng Miên không nhận và ra về trước. Cầm tiền trong tay em muốn khóc thật to, cho vơi hết ưu sầu, khóc vì thấy mình quá sung sướng được sống trong tình thương yêu của mọi người, để không còn thấy mình cô độc tủi hờn.

Trời đã tối, một cơn gió lạnh thổi vào làm em khép cửa thật nhanh, và chợt nhớ đến Sao cô bạn vừa quen.

4

Đã mấy hôm rồi trông Sao bé buồn lắm, tuy vết thương chưa lành chân còn băng, nhưng cô vẫn hay ra ngồi ngoài hành lang hàng giờ, khuôn mặt có vẻ dăm chiêu suy nghĩ. Em chả biết phải làm gì có nên an ủi Sao hay không? Vì em chẳng biết vì đâu mà Sao buồn. Có một điều rất lạ là trong suốt ngày Sao nằm ở đây, chỉ có một người đàn bà đến thăm Sao, nhưng chỉ một lần thôi, ngoài ra chả có ai nữa cả. Sao phải lấy cơm bệnh viện ăn, nhiều hôm em chia phần ăn của mình do bác Tám đem lên cho Sao nhưng cô bé không chịu nhận, và nếu em có hỏi thì Sao lại bảo:

— Nhân dừng hỏi những gì Sao không muốn nhắc đến, xin lỗi Nhân nhé.

Càng ngày Sao càng lảng tránh em, em tự hỏi mình đã làm gì cho Sao giận, nhưng không, chả có gì cả. Cô bé này trông bí mật ghê em phải khám phá cho ra vụ này mới được. À có đêm em thức giấc thấy Sao vẫn còn thức đang ngồi viết gì mà cô bé lại khóc, em cứ tưởng là Sao nhớ mẹ nên không đề ý. Suốt ba hôm như thế em định hỏi Sao nhưng chợt nhớ là Sao không thích ai tìm hiểu về Sao cả nên em thôi không hỏi nữa.

Buổi sáng trời không buồn nắng, chắc là ông trời sắp khóc đây. Xem xong quyển truyện em đem cất vào tủ Sao để đưa Sao đọc. Tủ Sao để đồ bừa bộn quá, em loay hoay thu dọn hộ cô bé. Lăn trong áo quần em thấy có một tập giấy chì chì những chữ, em xếp cất cho Sao, nhưng hình như em vừa thấy tên em cũng có ở trong đó, tò mò em lật ra đọc. À cô bé viết nhật ký, nhưng sao lại có tên em và nhiều chỗ lại nhòa đi.

...Ngày... tháng... năm

Người ta đưa Sao vào bệnh viện, nhưng Sao chả thiết gì nữa cả. Cuộc đời bây giờ đã vô nghĩa, ba mẹ chị em đều mất hết cả rồi, còn Sao lại bị thương đây mình, những ngày còn lại ở trên cõi đời này Sao sẽ làm gì và phải làm gì

đây ? Hình ảnh rừng rợn hôm qua vẫn còn quay cuồng trong trí nhớ, tiếng đạn nổ, tiếng người reo vang và lửa cháy nhà sập, chao ôi sao mà nhiều thế chắc là Sao phải điên mất, khi những hình ảnh đó cứ ám ảnh mãi Sao.

Chiến tranh ơi sao không đem Sao theo với đi theo với những người Sao yêu mến, để Sao lại làm gì khi từ đây mãi mãi mất những người thân. Với vết thương loang lổ trên khuôn mặt trên đôi chân nhỏ bé này, cuộc đời có còn cho Sao góp mặt nữa hay không ? hay lại xua đuổi tàn nhẫn. Thôi Sao chả suy nghĩ nữa đâu, vết thương đang nhức buốt đây này, Sao muốn khóc ghê đi.

(xem trang 43)

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI :

Mưa trong mắt nai, TRANG của TRINH CHÍ

Bản in lần thứ hai

- Một truyện viết từ cảm hứng nơi xứ lạnh sương mù.
- Một truyện thật buồn nhưng đẹp như một bài thơ.
- Với một bút pháp hoàn toàn khác hẳn những truyện ngắn trước đây của TRINH CHÍ.

● Một truyện buồn như nước

Ưng trơ lá cỏ, Tuầ trắng mớ (137)

XÓT XA

Vẫn là quê hương vàng da dân tộc
Đại bác từng đêm dòn dả liên hồi
Máu đỏ người ơi ! Da vàng máu đỏ !!
Tình chàng hiện về trong mắt anh, tôi

Vẫn là thân ba ngày thêm cần cỏi
Ngày tháng nhịp buông mái tóc ngã
màu

Tình cha Thái Sơn ngút trời biển
mắt

Bao đêm qua rồi ba mãi thức thao

Vẫn là thân mẹ, con cò lặn lội...

Tần tảo lữ con, sớm nắng chiều
mưa

Mẹ cũng như ba, hao gầy quầng
mắt

Một mội tan hàng sau buổi chợ trưa

Vẫn là em thương mơ ngày mở hội

Ươm trái mơ xanh trong mắt yên
bình

Xót xa cho em thanh bình chưa thấy !

Vì nước mình còn trong nỗi điêu
linh !

Vẫn là vạn dân cầu kinh dân tộc

Từng ngón tay run, mưa mắt đỏ dòn

Quá khứ hăm lăm năm đầy máu lửa

Mong ngày thanh bình chuyện cũ
hàn ôn

HOA CỎ TÌM

(b m Áo Trắng)

Một phía nông nư (151)

THẦM LĂNG
Thang năm sinh nhật (159)

Là nư hôn buồn lên tóc em

Gió cuốn theo sang những lá mềm

Tay đan muôn vạn lần nhung nhớ

Ru sỏi đá gãy trong bóng đêm

Ngàn dặm mưa bay theo vó câu

Người ở trên cao ngóng nỗi sầu

Tháng bảy mưa reo lòng đất vắng

Một ngày chim lạc bước rừng sâu

Là dấu sầu thương vào tim lạnh

Sẽ chẳng tìm ra một lối đường

Rừng vẫn mịt mờ khó lá mục

Mệnh mang là những ánh chiều
đương

Ươm nư hôn mềm theo dấu mây

Gió cuốn thu sang buổi đáng gầy

Trong mộng ngàn hàng cơn mè phải

Chim đã ngập ngừng đôi cánh bay

Em có nhận gì cho nhớ mong

Từ nỗi hôn nhiên kín tim hồng

Đường xưa nếu chẳng lần trở lại

Xin giọt nển hồng, áo mùa đông

ĐO THỊ HỒNG LIÊN

Nhà thi sĩ bé như cái kẹo

đồng đội của miền Bắc kháng
(Thạch Thu)

MỘT ĐÀN BÒ!...
Ồ!...
CHẬM RỒI!...

TRỜI ƠI!...
MÌNH TUYỆT
VỌNG RỒI!!...

VÀ SỰ RƯỢT ĐUÔI KINH
HỒN BẮT ĐẦU...

TUI NÓ VƯỢT
TÀ!... CHÚNG
TÍNH CHẶN
NGANG ĐƯỜNG
ĐÂY!!

HỒT HOẢNG,
SU-ZAN
THÌNH
LÌNH
LẠO THĂNG
.....

ôôôh!... Ầi!...

SỰ NGUY HIỂM
ĐÃ ĐI QUA.
SU-ZAN KHÔNG
Ở ĐẦU GIÓ NÊN
ĐÀN TRÂU
KHÔNG ĐÁNH
HỎI THẦY...

BÌNH HÂN VÔ SỰ CHỪ?
CÔ ĐÃ LÀM TÔI SỢ
MỘT MÈ!

RAY KHÔNG
ĐI CÙNG VỚI
CÔ SAO?

ỦA? ANH
TA CHƯA TỚI
ĐÂY À?

47

THẬT LÀ
THƯỜNG, CÔ
SU-ZAN A!

TÔI ĐÃ CHUYỂN TÌNH ĐẾN ANH TA! TÔI
KHÔNG PHÁT BIỂU Ý KIẾN...

TÔI NGHĨ
RẰNG ANH TA
SẼ TÔI... CHÀ
NÊN QUAN TÂM
LÀM.

VẬY CHÚNG TA
LẠI ĐĂNG LÊU
ĐÔI HÂN!

ANH KEN NÀY, TÔI MUỐN NÓI
VỚI ANH VỀ VIỆC NHÀ GIỜ NÀ.

VẬY HẢ?

TÔI KHÔNG ĐƯỢC
THỦ THẢI... MỚI ĐẦU VIỆC
LÀM NÀY TÔI THẤY THÍCH
THÙ, MỘT PHÒNG SỰ LÝ KỶ...
NHƯNG BÂY GIỜ...

BÂY GIỜ
THÌ SÀO
HÀ CÔ?

48

TÔI KHÔNG BIẾT NỮA... NHƯNG TẤT CẢ ĐỐI VỚI TÔI ĐÓT NHIÊN KHÁC HẸN. ĐỨA BÉ ĐỎ... MỘT TÂM HỒN CHÂN THẬT ĐÓ ĐÃ YÊU MẾN XỨ NÀY NHIỀU MÃ LẠI SẴN BỊ HUY DIỆT...

ÔNG CHỦ SẼ KHÔNG HẠI LÒNG NẾU NGHE THẤY CÔ NÓI VẬY. BÁC-NÀY KHÔNG ỨA SỰ BỎ CUỘC!

CHU ROL DO.

TÔI BIẾT MÀ... BÂY GIỜ TÔI LẠI CÒN BIẾT RÕ HƠN TỪ KHI TÔI THẤY CÁCH HÀNH ĐỘNG HẸN HẠ CỦA ÔNG TẠ! THẬT VẬY, ANH KEN A! TÔI HIỂU TẠI SAO ÔNG TẠ TÀN PHÁ TRANG TRẠI CỦA ÔNG GIÀ GIỜ NÀ!...

GIÀU TÌNH CẢM DŨ, NÓI NỮA ĐI CÔ!

CÁI ĐÓ KHÔNG LÀM TÔI BUỒN CƯỜI ĐƯỢC ĐAU ANH KEN A, VÀ ANH CŨNG ĐỪNG TRÔNG Ờ NÓI TÔI NHƯNG SỰ ĐỒNG LÒNG BẠN THÌU NHƯ THẾ!

SU-ZAN A! HÀNH ĐỘNG NHƯ
VẬY RẤT NGUY HIỂM! GIỜ
MÀ RÚT LUI THÌ CHẬM RỒI!

CHÍNH VÌ VẬY MÀ TÔI
PHẢI NGHĨ NGỒI!

SU-ZAN NÀY, THIÊN PHÒNG
SỰ ĐÓ ĐEM LẠI CHO CÔ
BỘN BẠC ĐỎ!...

GIỜ ĐÃ MUỘN
RỒI... VÀ RAY
VẪN CHƯA
TỚI ĐÂY!

TÔI HƠN LÀ CÔ TRỞ LẠI
TRẠI... ĐỪNG ĐỂ HỌ
NGHI NGỜ...

CÔ SU-ZAN A, BAN ĐÊM SẼ GIÚP CÔ
SUY NGHĨ TỐT HƠN. CÔ ĐỪNG VỘI,
CÔ MỘT QUYẾT ĐỊNH... VÀ CHớ
QUÊN TÔI LÀ BẠN CÔ!

CẢM ƠN
KEN!

50

HẸNG GẶP CÔ NGÀY MÀI CŨNG GIỜ
NÀY, NHƯNG PHẢI CỎ CẢ RAY NỮA,
CỎ ĐỒNG Ý CHỨ?

ĐỒNG Ý,
ANH KEN!

LÁT SAU, SUZAN VỀ
TỚI TRANG TRẠI...

NGHỀ LÀM BẢO CHINH
VÌ THẺ TÀ THỰC HÀNH!

ĐI DẠO VUI CHỨ CỎ?

THỪA CỎ THẬT
LÀ TUYỆT!

ANH RAY
CŨNG ĐI KHỎI!
ANH ẤY CŨNG
CHƯA TRỞ
VỀ...

ỪA? THẺ THÌ
HÃN ĐI DÂU?

VÌ SAO BÁC-NÀY LẠI MUỐN ÉP BUỘC CỤ BÁN ĐẤT ĐAI NÀY CHO ÔNG TA HẢ CỤ?

CHẮC HẸN TẠI TÔI TỬ CHÒI GIÀ NHẬP VÀO NHỮNG VIỆC LÀM ẨM MUỘI CỦA HẸN TA...

BIÊN GIỚI XỨ SU-ĐĂNG RẤT GẦN ĐÂY. NẾU BÁC-NÀY VÀ ĐỒNG BON KIỂM SOÁT ĐƯỢC ĐẤT ĐAI CỦA TÔI, BON HỌ SẼ TRỞ NÊN CHỦ NHÂN ÔNG TUYẾT ĐỎI TRONG VÙNG ĐỂ TỰ DO BUÔN LẬU VÀ TÀN SÁT SÚC VẬT...

NGƯỜI TA BIẾT LÀ CỤ MẸN XỨ NÀY. CỤ Ở ĐÂY LẬU RỒI HẢ CỤ?

TỬ HƠN NĂM CHỤC NĂM NAY RỒI CÔ Ạ...

52

(còn tiếp)

EM BÉ ĐANH GIÀY

• Truyện dài của THU LAN

TIẾP THO

Nó nhớ những buổi sáng trời chưa loăng sương, nó phải thức dậy sớm để nấu nước pha trà, để giặt áo quần hay xách nước, những gàu nước lạnh buốt từ dưới giếng lên, trời lạnh cóng mà nó tưởng mồ hôi đầm áo.

Nó nhớ những buổi trưa, bụng đói cồn cào, đói đến mờ mắt, nó xách thùng đồ nghề lê chân trên khắp các hè phố, chỉ mong có một vài mồi để mua ít đồng bánh mì không để gặm cho đỡ lòng.

Nó nhớ đến thằng Hòa, đứa bạn thân thật nghèo và thật tốt, hôm nào đã dốc cả túi tiền ra đãi nó hủ tiếu và bánh bao xiu mại.

Nó nhớ đến bao nhiêu trận đòn sáng, đòn tối, cùng những câu chửi mắng, nguyên rủa của người mẹ kể trút lên đầu lên cổ, lên tấm thân nhỏ nhoi yếu đuối của nó. Những lần roi ngang dọc, làm rướm máu da thịt, và những lời thương yêu, an ủi len lút đến tội nghiệp của ba nó.

Nó nhớ thằng Hải bức hiếp nó để lấy tiền, và nó đã bị một trận đòn thừa sống thiếu chết. Nó nhớ hôm mình bỏ trốn đến ở nhà thằng Hòa, những vốc nước muối được bạn nó xát vào thân thể cho tan máu bầm làm nhưc bước da thịt tưởng chừng điên lên được.

Tính nghĩ già như ba nó sống dậy một phút, chỉ một phút thôi để nhìn thấy nó sống sung sướng như vậy chắc là ba sẽ mãn nguyện lắm. Ông sẽ không còn ân hận nữa.

Tính biết không phải ba nó không thương nó mà chỉ vì ông quá nhu nhược, quá nể sợ bà vợ kể nên mới đối xử với nó như vậy. Nó nhớ những ngày ấu thơ, nó đã sống thật trọn vẹn trong tình thương

của cha, tình yêu của mẹ : sự sung sướng trong hạnh phúc ấm êm đã chợt vỡ cánh vút bay khi mẹ nó mang bạo bệnh, đột ngột qua đời.

Những hình ảnh thân yêu, những ngày vui và những ngày buồn lướt qua trong trí nhớ của đứa bé 13 tuổi sớm vương mùi khổ đau cuộc đời. Tính không dám coi thường chuỗi ngày hạnh phúc hiện nó đang thụ hưởng.

Tính cố gắng chăm chỉ học hành. Nó biết nó bị bỏ lớp khá nhiều nên quyết lao theo níu lại thời gian cho kịp. Nó học ngày học đêm, siêng năng cần mẫn đến độ bà Ngân phải kêu lên :

— Sao con không đi ngủ đi Tính, khuya quá rồi, con học mất sức sinh bệnh thì sao ?

Tính nhỏ nhẹ xin :

— Má cho con làm nốt bài toán đã. Con gần tìm ra đáp số rồi.

Có lần Tính bỏ cả giờ cơm vì làm mãi không ra một bài giải hóa học. Bà Ngân phải thân hành vào phòng nó lấy sách cất đi nó mới chịu đi ăn cơm.

Ông bà bác sĩ Ngân vốn giàu có lại không con, nên được đưa con như Tính ông bà thích lắm, càng cưng chiều hơn bao giờ hết, nhưng Tính không vì thế mà ý y dề vởi vinh những chuyện không đáng.

Nó không mở miệng xin cha mẹ món tiền để ăn xài bao giờ. Tuy thế, bà Ngân cưng con nên cho nó tiền luôn. Tính lên mẹ nuôi sắm một con heo đất để bỏ tiền để dành.

Cuộc sống sung sướng đến với Tính một cách quá bất ngờ khiến nó lo âu, nó cẩn thận gìn giữ từng lời nói, từng cử chỉ lễ phép nhu hòa, nó sợ mọi người ghét bỏ nó.

Tính cảm thấy yên tâm vì mọi người trong nhà, từ cha mẹ nuôi cho đến người làm công đều yêu thương nó tận tình.

Thằng Hòa đang ngồi nghỉ bên lề phố, một bàn tay chợt vỗ « đốp » vào vai làm nó giật nảy người.

Hòa ngược nhìn và nhận ra là Hải, thằng con bà mẹ kế của Tính mà một vài lần đến nhà Tính nó vẫn gặp. Hải nói trước :

— Khỏe hông mậy ?

Nó bóp vai thằng Hòa hơi mạnh. Hòa khẽ hất tay Hải ra, nhăn mặt :

— Kệ tui, anh hỏi chi ?

Hải biết nó phải nhờ Tính nên nó dụ giọng :

— Hỏi chút hồng được hả mậy ? Nhỏ này hách quá ta.

Thằng Hòa thấy nó cũng vô lý, khi không đi gây với người ta. Nó cười xòa :

— Có chuyện gì đó anh !

Hải hỏi :

— Mày có biết thằng Tính ở đâu không ?

Hòa ngạc nhiên, nó không hiểu thằng Hải hỏi Tính để làm gì. Vì trong thâm tâm Hòa, thật sự nó không nghĩ rằng thằng Hải lại có lòng tốt tìm Tính hỏi thăm. Hòa hỏi lại :

— Anh hỏi chi vậy ?

Hải bịa chuyện nói láo :

— Bà già tao đau, bà muốn tao nhắn thằng Tính về cho bà thăm chút xiu, được hông mậy ?

Hòa thấy có lý. Gì chớ giờ phút này bà Hai biết thương Tính là tốt lắm. Một đứa trẻ như thằng Tính thì ai cũng thương — Hòa cũng đã được nghe bạn kể nhiều lần về chuyện tình cảm mật thiết giữa nó và mẹ kế. Hòa biết tính thơ ngây đoá hậu của Tính không cho phép nó thù hằn ai lâu. Vì vậy nghe Hải nói thế Hòa tin ngay. Nó vui vẻ :

— Này há, bây giờ tui chỉ đường này cho anh, cứ đi là tới nhà nó, nghe.

Và Hòa chỉ nhà ông bà bác sĩ Ngân cho Hải. Hải hí hửng tính kế đến lừa gạt Tính. Trước hết Hải nghĩ rằng nó không thể đến nhà Tính với vẻ xác xược như thường ngày nó vẫn đối với lũ bạn, vì gia đình hiện tại của Tính không bao giờ chấp nhận sự đó cả. Nó phải tạo một dáng vẻ thật hiền lành mới mong lung lạc được Tính.

Hải đến nhà Tính vào buổi chiều. Nó biết giờ đó Tính có nhà.

Hải bấm chuông, chị người làm ra mở cửa. Thấy Hải chị hỏi :

Cậu tìm ai?

— Cậu tìm ai?

Hải rút rề:

— Tui tìm thằng Tính.

Nó, dù cố gắng, vẫn không thể bỏ được lối ăn nói cộc cằn. Chị người làm nghe Hải gọi cậu chủ nhỏ của mình là «thằng» nên tức giận hỏi lại:

— Cậu tìm ai? Ở đây không có ai là «thằng» Tính hết cả. Ở đây chỉ có ông bà bác sĩ chủ tôi và cậu Tính con

ông bà chủ nhà thôi. Cậu đến đây phải ăn nói lễ phép.

Vốn tính ngang ngược, xác láo đã quen, Hải nghe chị người làm «xai xẻ» mình một hơi như thế thì giận lắm, nhưng nó chợt nhớ nó đang đứng trước một gia đình quyền quý, nó không có quyền được mày tao như hồi Tính còn ở chung nhà, còn là «con ghê» của bà Hai để nó tha hồ bắt nạt.

Hải bèn đổi giọng, nó phân trần:

— Tui xin lỗi chị. Bị tui với Tính là anh em nên mới quen tiếng như vậy.

Chị người làm lại một lần nữa nhìn Hải như để «đánh giá» xem nó có đáng là bạn của Tính hay không. Chị ta hỏi lại:

— Cậu anh em với cậu Tính sao mà lâu rồi tôi không thấy đến chơi? Anh em ra sao?

Hải lại nói dối:

— Tui ở dưới tỉnh nên đâu có thương đến thăm Tính được. Tui con đi nó.

Bây giờ chị bếp mới chịu tin. Chị nghĩ là bà con thì thiếu gì người giàu, kẻ nghèo. Một người làm nên sung sướng, còn bà con, anh em đều nghèo mạt hay quê mùa cũng không có gì lạ. Vì thế chị gật đầu bảo Hải:

— Được rồi, cậu vô nhà ngồi chơi nhen. Tôi mời cậu chủ lên tiếp cậu.

Hải bước vào ngôi nhà sang trọng với vẻ ngỗ ngàng. Nó ngồi xuống phòng khách, đưa mắt nhìn băng quơ.

Tính từ phòng học đi ra. Thấy Hải nó reo lên!

— Anh Hải. Vậy mà em tưởng ai.

Thằng Hải nhìn Tính bằng ánh mắt thêm thương. Nó không tìm ra đâu một hình ảnh thằng bé đánh giày lam lũ, bần thiêu trước kia nữa. Trước mắt Hải là một cậu bé con nhà giàu, ăn trắng mặt trơn, không cùng giai cấp với nó.

Hải làm bộ buồn rầu.

— Tính giàu có rồi quên bạn bè, anh em há?

Tính cười:

— Đâu có. Em có về thăm dì đấy chứ. Làm sao quên được anh? Em vẫn thương dì và mến anh. Nhưng lần em đến đều không có anh ở nhà. Bỏ đi không nói lại với anh sao??

Hải lắc đầu:

— Bà đâu có nói gì. Mãi đến bữa nay, bệnh gần chết mới sai anh đi đến em...

Hải ngừng một lát để chờ phản ứng của Tính. Quả nhiên nghe bà Hai bệnh, Tính vội hỏi:

— Dì bệnh sao đó anh?

— Nặng lắm, hình như là thương hàn.

— Mới hôm trước em đến thăm dì vẫn còn khỏe lắm mà?

Hải gật đầu:

— Bị nhiễm gió độc gì đó rồi ngã bệnh luôn. Anh khổ quá mà không biết làm sao.

Tính lo lắng:

— Thế anh đã đưa dì đi nhà thương chưa?

Hải thở hắt ra thiếu nảo:

— Anh cũng mua thuốc ở tiệm cho bà uống mấy bữa nay.

Tính lo lắng:

— Nguy hiểm lắm. Sao không đưa dì vào nhà thương? Ở đó có bác sĩ người ta chữa cho. Uống thuốc tầm bậy nguy lắm à.

Hải gãi đầu nhăn nhó:

— Khổ quá, bà lại không chịu đi. Bà chỉ đòi em thôi. Bà mơ

sảng và gọi tên em luôn mồm. Có lẽ bà hối hận những việc làm trước kia với em nên thương em lắm. Đằng khác, nhà cũng chẳng có tiền.

Tính cảm động vô ngần. Nó không ngờ lại có ngày bà Hai thương nó đến thế. Nó nói với Hải :

— Anh ngồi chờ em một tí.

Tính vô phòng, nó lấy con heo đất ra, khẽ nói :

— Thôi heo nhé, tao có việc cần lắm nên phải giết mày, không nuôi mày được nữa. Đừng buồn.....nghe heo.

Nó hôn nhẹ vào trán con heo đất rồi giáng thẳng xuống nền nhà. Những mảnh vụn tung tóe, nó lượm vội lấy những tờ giấy bạc đã cất được trong bụng con heo. Tính bấp táp trở ra phòng khách.

Hải thấy Tính trở ra với một nắm giấy bạc thì sáng mắt lên. Nó hỏi :

— Tiền đâu nhiều thế ?

Tính đáp :

— Em đề ống đề dành đó. Bây giờ em gửi anh số tiền nhỏ để anh về lo cho dì.

Nó trao cho Hải 2 ngàn bạc, không đếm đo chút nào. Hải đưa tay run run đỡ xấp bạc. Nó chỉ muốn quay đầu chạy nhanh ra khỏi nhà Tính để mặc tình đùa vui thỏa thích nhưng sợ Tính biết được, Hải cố dằn ham muốn để nói một câu ơn nghĩa :

— Tính tốt quá. Bà già mà biết, chắc bà khóc quá.

Tính nói :

— Ăn nhầm gì. Tại mẹ nuôi em không có ở nhà nên em không có tiền. Mai mốt em gửi nữa cho dì.

Hải nuốt nước bọt ; nó nhìn sợi dây chuyền vàng tây sáng lấp lánh nơi cổ Tính, thèm thuồng. Máu đang dâng trong người Hải vùng dậy, nó cố dằn, vừa cảm ơn Tính vừa quay đi.

Lát chiều học bài xong, Tính xin phép mẹ nuôi đi thăm bà Hai. Nó vừa dục tài xế taxi chạy mau vừa cảm thấy nóng ruột !

Nhưng khi Tính đến nơi thì mới hay là bà Hai không có bệnh hoạn gì cả, bà vẫn ngồi thái bình su tĩnh táo. Tính kêu lên :

— Ủa, dì không có bệnh à dì ?

Bà Hai cũng ngạc nhiên không kém :

— Di bệnh hồi nào đâu ? Ai nói với con thế ?

Thoáng chốc, Tính hiểu hết cả. Nó hiểu nó đã bị lừa. Nó buồn rầu nói với bà Hai :

— Di khỏe thế kia, vậy mà anh Hải ảnh nói với con là di bệnh gần chết.

Nghe nhắc đến tên đứa con trai bất trị. Bà Hai giật bắn người. Bà lấp bắp hỏi :

— Nó nói gì với con ? Nó phao tin di bệnh gần chết để xin tiền con phải không ?

— Dạ, ảnh nói ảnh không còn tiền để đưa di đi nhà thương. Con lo quá nên đập ống đưa ảnh hai ngàn.

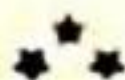
Người đàn bà ngồi bịch xuống ghế kêu trời :

— Con cái ơi là con cái ! Nó dám trù cho tôi chết để tống tiền người ta ! !

Tính nói :

— Thôi di đừng buồn nữa. Tại con không biết nên ảnh mới lừa con được. Di cũng đừng nói lại ảnh là di đã biết làm gì.

Một lát Tính ra về, bà Hai nghĩ đến đứa con hư hỏng mà ứa nước mắt. Bà Hai đã có một ý định.

KHÍ Hải về, bà Hai tra hỏi con về chuyện lừa gạt Tính. Thằng bé không chối gì cả, trái lại, nó còn lớn tiếng :

— Chớ nó giàu, tiền để làm gì cho hết. Tui hông có tiền má phải để cho tui làm ăn với chứ. Tui thấy tiền nó nhiều ghê, má đi xin thêm cho tui đi.

Bà Hai trợn mắt nhìn con :

— Mày là đồ mất dạy. Tao không nhìn mày là con tao nữa.

Tính cười gằn :

— Bà ở đó mà hông nhìn.

Quá giận đứa con bạc nghĩa, bà Hai im lặng ứa nước mắt. Hải bỏ đi, nhưng đêm hôm đó nó quyết định đưa một lũ bạn về

tra khảo tiền mẹ. Bà Hai chối từ, kháng cự nhưng cả bọn còn đồ hành hung bà đến ngã gục.

Sáng hôm sau, khi ông Ngân ở nhà thương về nói cho Tính biết về người mẹ đáng thương nọ, Tính đã nhận ra bà Hai ngay và nó hấp tấp đi thăm.

Nó ngồi bên giường bà Hai một lúc lâu bà mới tỉnh lại. Thấy Tính bà ứa nước mắt:

— Tính, con thăm dì đó hả?

Tính khẽ gật đầu, bà Hai lại mệt nhọc nhắm mắt. Tính nghĩ đến gia đình đáng thương của nó. Cha nó đã chết, dì nó bị thương nằm đây còn Hải thì đã bị bắt. Nó chợt có ý định cha mẹ nuôi cho bà Hai vào ở trong nhà như người thân để coi sóc gia đình. Nó tin rằng ông bà Ngân sẽ bằng lòng và nó mỉm cười, nụ cười rạng rỡ trong ánh nắng chan hoà.

THU LAN

Truyện «Em bé đánh giày» của Thu Lan đã chấm dứt.

Đón đọc trong số tới, Tuổi Hoa sẽ tiếp tục đăng:

mắt nâu

(tiếp trang 25)

Ngày... tháng.... năm....

Ôi! có nỗi buồn nào hơn, khi nhìn những nét dầy xéo trên khuôn mặt. Sao muốn đập vỡ tấm gương đi. Khuôn mặt ngày xưa mẹ vẫn thường khen là xinh như búp bê, bây giờ mất hết cả rồi. Sao nghe buồn tủi dâng trào, với khuôn mặt đầy vết sẹo nay, với đôi chân tật nguyền liệu Sao có còn can đảm sống không? Chắc là không đâu. Sao sợ lắm những đôi mắt nhìn Sao đầy vẻ thương hại, những cái lắc đầu, những lời an ủi, Sao muốn hét to lên là chẳng bao giờ Sao thích những thứ đó cả. Ước gì Sao được nhắm mắt xuôi tay đi về bên thế giới bình yên kia để không còn suy nghĩ rồi sợ hãi nữa. Niềm mong ước của Sao nhỏ bé quá hãy cho Sao toại nguyện, lạy Chúa xin cho con tròn mơ ước, con cảm ơn Chúa ngàn lần....Chúa ơi!

Có tiếng Nhàn trở mình đổi thế nằm. Đêm quá khuya rồi Sao vẫn chưa buồn ngủ, nhìn Nhàn nằm say ngủ đôi môi như mím cười, Sao muốn được Nhàn vô tư chả nghĩ ngợi gì. Cùng một lứa tuổi mà Sao thấy mình già đi, cần cỏi khô héo như một bà cụ 80, còn Nhàn vẫn ngây thơ hồn nhiên, cuộc đời đã cướp mất của Sao tất cả thứ đó, tất cả những mất ngọt của tuổi thơ. Tội cho Nhàn cô bé có vẻ thương

Sao lắm, nhưng Nhàn chả biết làm gì cả. Những lần nói chuyện cô bé định an ủi Sao, thế mà cứ lúng túng chưa làm được, nhưng đừng tỏ lời thương hại Sao nhé. Sao không thích đâu. Mãi mãi cô bé hãy vô tư, đừng tìm hiểu Sao làm chi. Nhàn nhé.

Ngày... tháng... năm

Nhàn trông vui mừng quá, cô bé sắp rời khỏi bệnh viện rồi, sắp được gặp lại bạn bè, cô giáo sách vở. Sao còn phải nằm đây lâu, những ngày vắng Nhàn chắc buồn lắm chẳng có ai nói chuyện đùa vui với Sao đâu. Chỉ còn ba hôm thôi Sao sẽ xa Nhàn, để còn Sao một mình với nỗi buồn, và kỷ niệm. Nỗi buồn thì còn mãi, chứ kỷ niệm sẽ mờ dần trong trí nhớ. Rồi một hôm nào đó cũng phải rời khỏi bệnh viện, Sao sẽ đi về đâu nhỉ, bà con tại nhà có ai còn Thím Hương bà con quá xa, hơn nữa thím cũng không dư giả gì, không đủ tiền để nuôi bầy đứa con còn nhỏ. Và Sao cũng chả muốn làm phiền thím. Chúa sẽ giúp Sao, cuộc đời chả đẹp Sao tìm về với Chúa, để sống qua ngày tháng. Hôm nọ đi Nhàn, đi Hiền có lên thăm, sau khi nghe Sao kể hết mọi chuyện của mình hai dì bảo, nếu đến ngày rời bệnh viện hãy về ở với dì trong cô nhi viện An Hòa, để sống với dì và giúp đỡ các em nhỏ được

chứng nào hay chứng ấy. Vàng con sẽ nghe lời hai dì, những ngày còn lại trên cuộc đời, con nguyện đem hết khả năng của mình ra giúp các dì, để tìm lại nguồn yêu thương ở các em nhỏ, tìm an ủi trong lời kinh mẫu nhiệm. Ba mẹ chắc sẽ vui lòng ở dưới kia...

Sao chưa cho Nhân biết ý định của mình, đợi hôm nào Nhân về rồi hãy nói. Cảm ơn những tình thương Nhân đã dành cho Sao, nhưng ai cũng có đời họ, cũng như Sao có cuộc sống của Sao, Nhân có cuộc sống của Nhân. Sao xin Chúa che chở cho Nhân để mãi mãi Nhân của Sao vẫn hiền ngoan, vô tư như chim con.

5

CHỮU thì em đã biết cả rồi, đời Sao quá buồn đi rồi, em phải làm gì bây giờ để giúp Sao, một mình em tự lo lấy cũng chưa đủ hưởng hồ đòi giúp người khác. Ngoài trời cơn mưa vẫn rơi, em vọt chạy xuống lầu bắt chập cả những người đang đi lên, vì hấp tấp xuýt nữa em vấp ngã dưới thang lầu. Mọi người sẽ tưởng là em điên, mặc kệ em chả cần nữa em phải đi tìm Sao ngay bây giờ mới được. Qua những dãy hành lang dài em thấy Sao đang ngồi ở cuối dãy hành lang nằm góc sân bệnh viện.

Khi em đến bên Sao, cô bé nhìn em với ánh mắt buồn muộn thủa, cũng với đôi mắt nâu tuyệt vời. Cuốn kinh trên tay Sao cầm lỏng lẻo như muốn rơi. Em muốn hét to lên: Sao, Sao, Nhân thương Sao ghê đi, nhưng em chẳng thốt nên lời. Hai đứa đứng bên nhau một lúc lâu, nhưng chả có đứa nào buồn cất tiếng. Mắt cùng nhìn những hàng dương liễu, đứng nép mình dưới mưa bay, mà tâm hồn hai đứa đang đuổi theo hai ý nghĩ khác nhau. Trời vẫn mưa, mưa mãi mưa hoài như nỗi buồn mãi mãi ngự trị trong hồn Sao. Mưa ơi! Mưa hãy đi đi, cho em gặp lại bác mặt trời mang những tia nắng ấm cúng về sưởi ấm tình thương trong em, trong Sao. Mùa thu hãy qua mau và mùa đông đừng đến nữa, để em và Sao được sống mãi trong mùa hè rực rỡ, trong mùa xuân yên vui, trong tình thương nồng đượm giữa người và người.

Bệnh viện trông thật buồn, nhất là vào những buổi sáng chưa nhật trời mưa như hôm nay, làm những người bệnh đang nằm cũng muốn khóc theo. Trên sân những vũng nước loang lổ màu bùn đỏ, bọt bong bóng nổi bập bênh rồi vỡ tan, chúng mong manh và dễ vỡ quá. Em đưa tay ra hứng những giọt nước, nước lạnh làm em chợt tỉnh nhìn lại áo quần gần ướt hết em bỗng hỏi Sao:

— Sao ngồi đây làm gì thế ?

Sao mỉm cười, nụ cười không nở trọn vẹn được trên vành môi se khô và hỏi lại em.

— Còn Nhân thì sao ?

— Nhân ra đây tìm Sao, trời mưa Sao ngồi mãi đây thế nào cũng đau ạ. lên phòng với Nhân cho rồi.

— Không, Nhân lên đi Sao không lên đâu.

Em chợt thốt lên không cần suy nghĩ :

— Nhân biết hết cả rồi. Sao khỏi cần phải đau nữa. Nhân cảm thấy nhỏ bé yếu đuối trước Sao, và thấy hồ thẹn cho mình ghê. Sao thật can đảm thật đáng phục. Nhân rất sung sướng khi được làm bạn với Sao, Nhân mong mình có thể giúp đỡ Sao những việc gì mà Sao cần. Không bao giờ Nhân khinh Sao đâu, tình thương của Nhân dành cho Sao thật lớn, nhưng cũng thật nhỏ trước những nỗi đau khổ của Sao, tình thương đó không phải là sự thương hại như Sao nghĩ mà là sự thông cảm của hai tâm hồn. Sao hiểu cho Nhân nhé, Nhân ngày ngò và vụng về lắm, có thể những việc làm thể hiện tình thương của Nhân dành cho Sao, sẽ làm Sao buồn bực. Nhưng hãy bỏ qua đi Sao nhé hãy tha lỗi cho Nhân những hành động những lời nói từ trước đối với Sao, Sao nhé.

Em nói một hơi, không nghỉ. Sao nhìn em khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên đôi mắt nâu chớp chớp như dấu những xúc động.

— Làm sao Nhân biết được ?

— Nhân đã đọc hết những dòng nhật ký của Sao viết trong những ngày nằm ở đây. Khi Nhân đem cất quyển truyện vào tủ để Sao lấy đọc. Sao chả hỏi làm gì nữa, chứ chúng mình đã hiểu nhau, Sao hãy quên tất cả những việc đã xảy ra, cố gắng mà quên để sống. Ngày mai dù muốn dù không Nhân cũng phải rời khỏi bệnh viện, hãy để chúng mình sống trọn vẹn với tình bạn trong đêm hôm nay rồi ngày mai xa nhau. Một đêm thôi cũng đủ rồi Sao nhỉ. Hãy xóa bỏ mặc cảm giận hờn đi Sao giờ chỉ còn lại tình bạn chúng mình thôi Sao nhé.

— Ừ, tiếc rằng chúng mình
hiểu nhau quá chậm, Nhân làm
Sao cảm động muốn khóc đi, tất
cả đều tại Sao cả.

— Không tại ai cả Sao à.

Bất chợt em và Sao cùng
nhìn nhau mỉm cười, bốn con
mắt cùng mở lớn. Em nhìn
thật lâu vào mắt Sao như
lần đầu tiên mới gặp gỡ, mắt
Sao lúc này đẹp hơn bao giờ cả.
Vân màu nâu đẹp tuyệt, nhưng
bây giờ không còn mang nét
buồn phiền mà chất đầy vẻ tin
yêu rạng rỡ.

— Thôi chúng mình lên lầu
Sao nhé.

— Ừ. Sao cầm cuốn kinh và
đứng dậy.

Em và Sao đi nhau đi từng
bước thật gần, thật thân yêu,
mặc mưa rơi, mặc những tiếng
động xung quanh. Chứ chỉ có
tình bạn trong em trong Sao,
tình bạn thật quý thật đáng yêu.
Tình bạn đã đưa em và Sao lên
tận đỉnh tình thương xóa bỏ mặc
cảm giận hơn đau khổ. Cuốn kinh
trên tay Sao được lật ra, em và
Sao cùng đọc một đoạn kinh
ngắn để nghe lời Chúa dạy, để
nhận tình thương từ Chúa ban.
Và em cũng quên mất rằng mình
là người không đạo, mãi gọi hồn
theo lời kinh vang mãi.

25-3-71

LÊ BỒ HẢI YẾN

ML: QD
Mùa thu (141)
TUỔI HOA
Nữ quê (156)
(riêng tặng tuổi thơ yêu dấu)

Nhớ ngày nào còn bé
Còn đùa nghịch vô tư
Em nói cười vui vẻ
Em chạy nhảy tung tăng
Có lần cùng chúng bạn
Cùng che rạp cát chòi
Rồi giả làm đóm cười
Có chàng rề, cô dâu
Có lần cùng chúng bạn
Rủ nhau đến đầu đình
Rồi chia thành hai nhóm
Bày trận giả đánh nhau
Có lần cùng chúng bạn
Rủ nhau ra bờ sông
Hái bần chấm với muối
Lên me sợ bị đòn !
Giờ đây em đã lớn
Nên chẳng còn như xưa
Nhưng mỗi lần nhớ đến
Lòng mới tiếc không vừa !

MAI NGỌC LO

Con trong mủ vôi (148)
NHIP VÔNG ĐƯA
Ngay xa (156)

Nhip vông mẹ đang đưa
 Ru con giấc vào mùa
 Vang lời ca êm ái
 Mộng thanh bình say sưa

Tuổi thơ thắm nụ cười
 Con hiền dáng xinh tươi
 Mẹ nhìn trong say đắm
 Xin mộng lành lên khơi.

Con say giấc giữa đời
 Lời ru mẹ à... ơi
 Ngọt ngào trong đêm vắng
 Quyện yêu thương vào đời.

Niềm vui con dâng cao
 E ấp mộng đi vào
 Xin bình yên tuổi nhớ
 Lời mẹ ru ca dao

Nhip vông mẹ yên lành
 Cho tình ngọt tuổi xanh
 Con đi vào cuộc sống
 Ôm ấp thương thanh bình.

Cá dao mẹ là đây
 Còn ru con tháng ngày
 Bình yên trong nhip vông
 Tròn mộng ước thơ ngây.

Nhip vông con vào đời
 Nụ cười nở trên môi
 Niềm tin dâng cao ngất
 Nghĩa mẹ hiền lên ngôi.

Con chạnh nhớ trong đời
 Lời mẹ ru bên nôi
 Khuyên con tròn cuộc sống
 Với niềm tin sáng ngời.

Con say ngất tình thương
 Trong nhip vông đêm trường
 Ôi! mẹ ru thần thánh
 Hồn con hiền bằng khuâng.

Mẹ yêu con tròn đầy
 Ru từng nhip thơ ngây
 Xin bình yên tuổi mẹ
 Còn ru con tháng ngày.

UYÊN HOÀI

nay sở dĩ chịu đựng lam lũ nhọc nhằn trăm thứ mà lúc nào cũng vui vẻ dịu dàng với các con, cũng chỉ vì một lý do đơn giản vô cùng: Đó là tình yêu thương con cái. Bậc làm cha mẹ có lắm người làm những công việc không xứng đáng, cũng có người đủ can đảm, nhẫn nại để ngậm nỗi nuốt hờn ngày nọ qua ngày kia được, cũng vì yêu thương con. Con đã có lần hỏi bố: "Tại sao bố phải đổ dầu vào xe Honda". Bố trả lời vấn tắt: "Cổ dầu vào trong máy, máy mới lâu mòn". Bữa nay bố lại muốn so sánh thêm con rõ. Bố mẹ phải vất vả trăm chiều, mất ăn mất ngủ ngày này qua tháng nọ, mà lúc nào bố cũng vui vẻ, trù mển các con; không lúc nào than van tuyệt vọng, gút gỏng với các con, chỉ vì bố mẹ yêu thương con, yêu thương con như nước từ nguồn chảy về sông về biển... Tình bố mẹ yêu thương con đúng như là một thứ dầu máy, giúp cho cuộc sống của bố mẹ lúc nào cũng thuận hòa vui vẻ... Bố muốn nói nhiều hơn nữa, nhưng chắc con cũng biết rõ rằng bậc cha mẹ chẳng bao giờ muốn kể lể công ơn với con cái..., đến một tuổi nào đó, con mới thấm thía bài ca dao:

Công cha như núi thái sơn

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra...

nhưng bài ca dao này lại muốn nhắc nhở con, con biết rõ công ơn cha mẹ, còn bố thì mong miễn sao các con có đó, còn đó, để bố mẹ thương yêu và săn sóc là quí rồi...

NGUYỄN KHẮC THIỆU

TRUNG HỌC TƯ THỰC

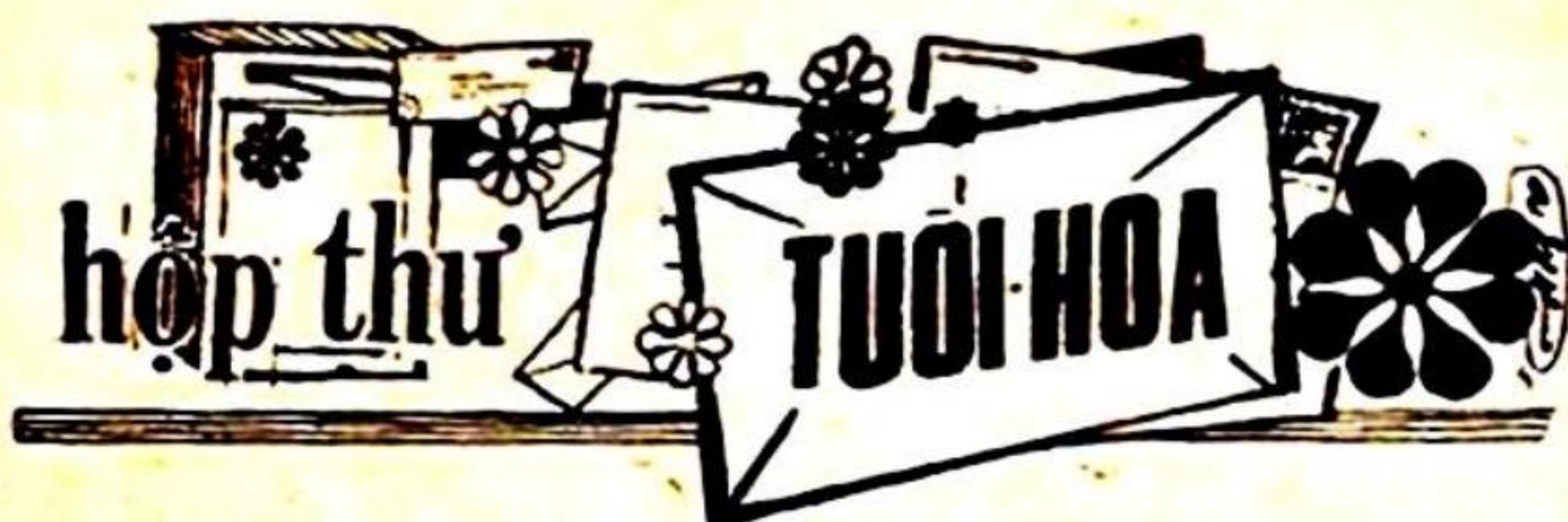
NHẬT-TÂN

98, Trính-minh-Thế — KHÁNH HỘI

01-6-71 — Dạy hè.

01-7-71 — Khai giảng niên khóa 1971 — 1972.

- Dạy từ lớp sáu đến lớp chín.
- Giáo sư tận tâm, kinh nghiệm.
- Kỷ luật nghiêm minh.
- Nâng đỡ học sinh nghèo, hiếu học.

— HỒNG ANH : Anh còn lớn hơn em nhiều mà anh vẫn còn ở trong gia đình Tuổi Hoa đây nè, có sao đâu : Em sáng tác thêm nhà và dài dài. Bài này của em hơi ngắn đó, Em chờ xem : bí mật nhà nghề mà. Mến.

— ANH VŨ : ^{→ lời bài đang báo} Bài hiện của em chưa ai xi cả. Bài em tếu lắm đó. Mong em sáng tác thêm nhà. Sẽ đăng bài của em. Mến.

— LYNH THANH THẢO (Sài Gòn) : Nếu em thỏ để thì đành vậy. Thôi thì xong ghé tòa soạn gặp anh vậy nhé. Chúc em mau lành thi đậu. Đề viết đều cho TH. Đã nhận bài Mái tóc dài của em. ~~...~~

— HOÀNG ANH (Sài Gòn) : Tòa soạn TH. ở trong khuôn viên nhà thờ, phía cuối. Chờ em đến đấy nhé.

— NGUYỄN QUANG (Huế) : Mến TH thì em phải giúp nó sống mãi nghe không ? Chờ bài em. Mến.

— BĂNG LINH (Thủ Đức) : Đã nhận bài. Anh đang đọc. Chờ nhé. Đừng buồn nữa nghe không ? Con trai buồn chỉ cho tồn thọ. Sẽ chuyển thư cho chị Lệ Hằng.

— DẠ HƯƠNG (Sài Gòn) : Anh đọc thân, nên lời chúc «chị» của em đề dành vậy. Mai mới có bà xã hay không anh «mô» có biết anh có hai con : Hai con mắt ! mà !

— NGUYỄN VĂN TÙNG (Phước Tuy) : Chờ em gửi bài về. Đã ghi em vào GĐTH (B.H) : Sương ngơng thế ai giận cho nổi. Bài anh đang đọc. Chờ nhé. Đừng sốt ruột nghe.

— Ô NGUYỄN TÀI NĂNG (Sài Gòn) : Rất hoan hỉ được giáo sư cộng tác xin mời giáo sư ghé tòa soạn làm lại vấn đề thơ ngu ngôn.

— NGUYỄN VY THÀNH (Sài Gòn) : Anh là dân húi cua mà em Tuy nhiên em tặng anh tấm hình đẹp lắm. Cảm ơn nhiều nhé.

— DIỆP TẤN TÀI (Chợ Lớn) : Những số báo em hỏi đều còn. Em ghé tòa soạn tìm chú quản lý đề mua. Em nhé.

CHÂN BIỆP

— **VƯƠNG THỰC ANH** (Gia Định) : Em cứ gửi bài về vì TH là khu vườn của các em tự do bay nhảy mà cô bé. Cảm ơn lời chúc tốt đẹp của em.

— **VÕ THỊ THU HÀ** (Bảo Lộc) : Đã ghi tên em vào GĐTH rồi đó, chờ em gửi bài về nếu hay sẽ đăng liền em ạ. Bút hiệu của em chưa ai xi phần đâu.

— **PHẠM THÀNH PHƯƠNG** (ĐN) : Bút hiệu em nghe dễ thương lắm, yên chí chưa ai xi phần đâu. Em học PCT hả ? Chị cũng học PCT. Bảy năm đó chờ bài em nghe.

— **MẶC BÍCH** (Sài Gòn) : người « oai phong lắm liệt » trả lời em đây cô bé nhất quá. Rảnh cứ ghé chơi nhé chờ thư em đó.

— **HỨA ĐẠI NHÂN** : Tên và ảnh em đã ghi vào GĐTH rồi. Em bằng lòng chưa ? Cứ gửi bài về nhé.

— **PHONG HẰNG** (Huế) : Thơ em khá lắm, chị đề dành đề đăng dần cô bé chịu không ? Lúc nì chắc Huế nóng lắm hi. Có chi lạ kè chị nghe với.

— **PHƯƠNG ĐÀ** : Thơ mừng Phật đản của em hơi trễ, đề kỳ sau vậy nhé.

— **TRÀ GIANG** : Thơ em vững lắm, đọc mát cả hồn giữa Sài Gòn khô nóng. Phòng làm việc của chị hầm nóng đọc thơ các em đỡ hầm nhiều lắm đó.

— **MÁY MÙA HẠ** : Chờ sáng tác khác của em. Bài thơ này chưa khá lắm em ạ. Đừng quên quà Huế cho chị nghe không ? Mong tin em.

— **PHẠM THỊ MINH SINH** (Đà Nẵng) : Ai dám cười cô bé dân nào. Chị biết bé rồi sợ không ? Vì ba má chị ở ĐN đó. Chị học PCT 7 năm đó cô bé ạ.

— **ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN** (BMT) : Chị đã đọc văn và thơ của em rất nhiều. Em viết khá lắm đó. Ba bài thơ này chị đề dành đăng dần, đừng sốt ruột nhé. Em người Hà nội phải không nào ?

— **DUYÊN LINH HOÀI THƯƠNG** (Saigon) : Có dịp ghé tòa soạn vào mỗi chiều gặp chị, đề bàn về mấy bài thơ của em đó. Chịu không ?

— **TÊ DÊ** : Chúc chị mập thì chịu em quá. Chờ sáng tác khác của em.

— **HOA CỎ TÍM** : Thơ em ngọt lắm. Chị đang đọc có dịp mời em đến tòa soạn gặp chị nhé.

LÊ HẰNG

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Nơ hôm nay
các bé sẽ gặp:

- QUỲ LÊ
- ĐỎ XUÂN HỘI
- VỊ THA
- THÔNG XANH
- TRƯƠNG TRUNG TÂM
- TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN
- ĐÌNH

Ru cỏ xanh sân trường LỜI TỎ BÀY MÙA HẠ

Này loài chim mùa hạ
Ngủ trên cánh phượng hồng
Có nghe niềm hy vọng
Chảy trong hồn thanh xuân.

Này bóng mây tuổi thơ
Bay qua lòng em bé
Có thấy tình quê hương
Phì nhiêu như cây rừng.

Này áo em màu lụa
Chiều nay vương nắng thơm
Mềm hương đời bướm lạ
Ngát dòng sông ngoạn hiền.

Xin thơm đầy mặt ngọt
Lên bờ môi em hồng
Như mớm nhiều sức sống
Lên tóc em phiêu bông.

Xin gieo trần mạ qui
Lên trần em màu ngà
Như đắp bồi phù sa
Lên đời em nhựa sống

QUỲ LÊ

NGÀY ĐỎ QUÊ HƯƠNG
THANH BÌNH (15C)

VƯỜN THƯỜNG NGUYỄN NGUYỄN XỬA
(156)

NGỌT NGÀO

□ ĐỎ XUÂN HỘI □

BÉ chạy đi chạy lại như con
cúc cu con, sửa cái ghế, xếp lại
đôi đũa, khiến mẹ phải bật
cười:

— Sao bé giống con gà con thế,
chắc lại thấy cái bánh Sô-cô-la rồi
chứ gì?

Không, bé chỉ thấy mấy cái
bánh Sô-cô-la như mẹ tưởng đâu,
mà bé đang lo đây, (Nếu mẹ nghe
thấy chắc phải là lên: «Mới nhỏ
như con cúc cu mà đã biết lo rồi»).
Bé lo Xú không tới đây.

Xú là bạn bé, nó dễ thương
lắm miệng luôn cười toe toét,
Xú ngộ nghĩnh ghê lắm. Nếu anh
chị trông thấy Xú chắc phải béo
má nó một cái thật đau quá. Nhưng

chỉ phải cái tội là nhà Xú nghèo,
cha mẹ Xú cực khổ lắm mới lo cho
Xú đi học được. Vì vậy Xú chăm
học kinh khủng, chả thế mà lúc cá
nguyệt kỳ vừa rồi, Xú được xếp
hạng nhất cùng với bé. Đúng lúc
anh Chương ở ngoại quốc về, nên
mẹ bé mở tiệc ăn mừng. Bé có xin
mẹ cho các bạn bé đến rồi mà chỉ
ngại Xú không đến thôi.

Đang nghĩ vẩn vơ, bé bỗng nghe
tiếng Đại nói ở ngoài:

— Vào đi, mau lên...

Bé vội chạy ra ngoài: thấy Hải,
Đại, Á đang đùa nhau trước cổng.
Bé liền phóng ra:

— A! Hải, Á, Đại vào đi mấy
bờ... Còn Xú đâu?

Vừa dứt câu, bé thấy Xú thập thò ở một gốc cây, bé vội chạy đến:

— Xú! Làm gì vậy? Vào đi chứ.

Xú ngập ngừng:

— Xú... sợ Họa... xấu hổ nên định không vào.

Bé rơm rớm nước mắt:

— Xú hay nghi vờn vờ quá, thôi vào với Họa đi.

*

Ăn tiệc xong, bé kéo các bạn ra vườn chuyện trò vui vẻ. Xú quên cả cái «mục» xấu hổ đi, nói cười to hơn ai hết. Đang lúc đó, Xú bỗng buột mồm:

— Hôm nào Xú phải làm một bữa tiệc mời các bồ tới ăn mới được

Bé, Á, Đại và Hải thích quá hoan hô ầm ỉ, bỗng bé nhớ lại hoàn cảnh của Xú liền nói:

— Làm sao Xú có tiền được...

Bé chợt thấy Đại đưa mắt ra hiệu, vội im, nhưng Xú cũng đã hiểu, nó cúi đầu lăm bằm:

— Ủ, làm sao được...

*

Á, Đại, Xú và bé ngồi đông đưa chân trên những cành cây trong vườn của Xú. Gió thổi vi vu, bé thích quá đứng hẳn người lên để nhìn những con rạ trên mái nhà Xú bị gió thổi phát phơ. Bỗng nhiên, bé nhớ đến hôm nhà bé có tiệc, và trong lúc vui mồm, Xú nói sẽ làm tiệc để rồi buồn rầu vì bé trót nói nhà Xú không có tiền.

Từ hôm đó, Xú cứ ngẩn ngơ, không thiết đến vui đùa làm bé trách mình đại mồm, đại miệng để cho Xú buồn... Đang nghi vờn vờ, bỗng bé nghe tiếng Xú gọi:

— Họa này...

Bé quay lại, thì Xú ngẩn ngại không nói, bé lơ đãng nhún nhún chân, Xú lại gọi:

— Họa...

Bé ngoảnh đầu, chờ đợi, Xú dứt tay vào túi quần, ngẩn ngơ một lúc rồi lại thôi, bé tức mình kéo mạnh tay Xú mấy cái kẹo tàu rơi ra, thứ kẹo bán một đồng hai cái. Bé nhăn mặt, định trách Xú mua làm gì, ăn để đau bụng, thì Xú vội nhặt lên, ngập ngừng rồi buồn buồn nói:

— Hôm nọ, Xú lỡ hứa với Họa rằng mời Họa một bữa tiệc, nhưng bây giờ Xú không có tiền, xin Họa ăn tạm cái này vậy.

Bé sững người nhìn Xú, một lúc sau mới lấy một cái, bóc giấy bỏ vào mồm, tiếng Á nói to:

— Kẹo ngon ghê...

Bé cũng hét to:

— Ủ, ngon ghê...

Bé thấy Xú cười, mắt long lanh sáng, bé thấy nụ cười, ánh mắt của Xú, bạn bé, ngọt ngào như viên kẹo bé đang ngậm, thứ kẹo rẻ tiền mà bé vẫn chê.

ĐỖ XUÂN HỘI

KHUNG TRỜI HỒNG

N. T

CÔNG LAO

Em có thấy trán ba chữ nhăn gập
Không phẳng bằng như dạo nọ xưa xa
Vì chúng mình nên ba phải tiêu hao
Hao sức lực, trí tâm hoài lo nghĩ

Từ dạo mẹ xa lìa vùng trí nghĩ
Xa chúng mình xa cách hẳn cha yêu
Để cho ba cánh gà trống chắt chiu
Thay tay mẹ sóc săn đàn con dại

Lo miếng ăn dù chóng gại hiềm ngại
Ba vẫn cười che lấp nét băn khoăn
Đêm quay quần, em cố học thật chăm
Em không thấy mắt ba tràn triệu mến

Em có thấy mắt ba chữ thôi sáng
Bởi đèn dài không trọn giấc chiêm bao
Lo cho em giấc ngủ thật ngọt ngào
Không lo sợ hiềm hòa như còn mẹ

Em có thấy tay ba chữ khô nứt

Đen thui thui bởi đang nung dấm mư
Nhưng tay ba ấm hương mẹ xa xưa
Dịu dàng quá lo em từng miếng sữa

Công lao ba em ơi nhiều hơn nữa
Nhiều vô cùng như nước biển mênh
mông

Em chăm đi cho ba được vui lòng
Và mai đó, thành tài đến hiếu nghĩa

VỊ THA

TRẦN LÊ KIM LAN

TƠ VƯƠNG TRÊN ĐÌNH
THƯƠNG YÊU...

Một màu trắng giăng giăng trên núi
Nhưng sợi tơ nhỏ bé mảnh mai
Con bé đứng đây bằng khuông nhìn
núi

Giữa buổi chiều nắng nhạt màu mây
Con bé thấy thoáng buồn khi nhớ đến
ba

Đôi mắt rung rung những lệ nhạt
nhòa

Và con bé cúi nhìn hoa cỏ tím
Rung rúc trong chiều gió lộng thoáng
xa

Con bé nhớ những buổi chiều xưa
(Buổi chiều nào cũng có bé và ba)
Bé hay nũng nịu đòi nghe chuyện
Những chuyện núi non của đất nước
nhà

Nhưng quyến rũ hơn là núi Thương
Yêu

(Ba đã đặt tên, con bé thích nhiều)
Có những sợi tơ êm êm trắng muốt
Như áo len dày quần quýt thương
yêu

.. Rồi đứng ở đây con bé tiếc nhiều
Thiên đường tuổi nhỏ ở núi Thương
Yêu

Vàng son giăng mắc như loài tơ trắng
Trên khắp khung trời, trên đỉnh
Thương Yêu

.. Và con bé ngược mắt nhìn đỉnh
núi

Những sợi tơ trời giăng mắc núi
Thương Yêu...

Và rồi con bé thoáng cúi đầu thương
tiếc

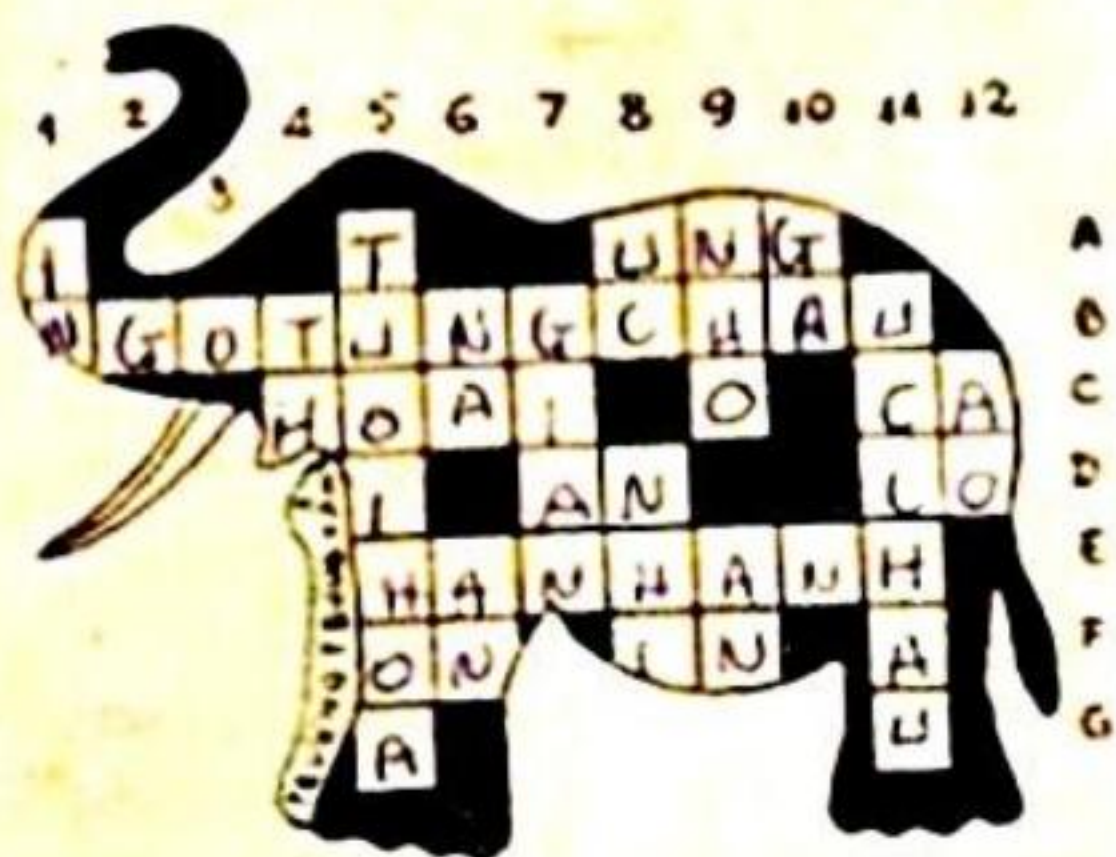
Lệ rơi nhiều nhưng xóa được bao
nhiều...

PKCX: 146

THÔNG XANH

UYÊN HOÀI

Ô CHỮ CON VOI

NGANG

- A) Cây gậy — bệnh liệt — có nghĩa là thuận chịu
- B) Vị trung thần nhà Nguyễn đã uống độc dược quyền sinh khi thành Qui Nhơn thất thủ.
- C) Đồng phi — vòng tròn — Con lớn nhất trong nhà.
- D) Số 1 La Mã — Yên ổn — xưa cũ.
- E) Lấy làm vinh dự, sung sướng.
- F) Học lại bài cũ — Giống hệt — Châu lớn nhất.
- G) Ký hiệu « Tất cả » trong Tân toán học (viết ngược đầu) — Mập béo.

DỘC

- 1) Ấn loát
- 2) Dê dài đôn
- 3) Em hay chị của cha (tiếng Huế)
- 4) Thờ
- 5) Tạp chí của bạn đang xem.
- 6) Mãng cầu — Lánh mặt.
- 7) Người mưu trá, không thật.
- 8) Tiếng nuốt mạnh vào cổ — Màng mỏng quan trọng trong tai.
- 9) Mượn người khác làm hộ — Công việc khi đối
- 10) Trạm xe lửa — Sinh ra trước.
- 11) Châu nhỏ nhất.
- 12) Dùng che thân trên.

● TRƯƠNG TRUNG TÂM

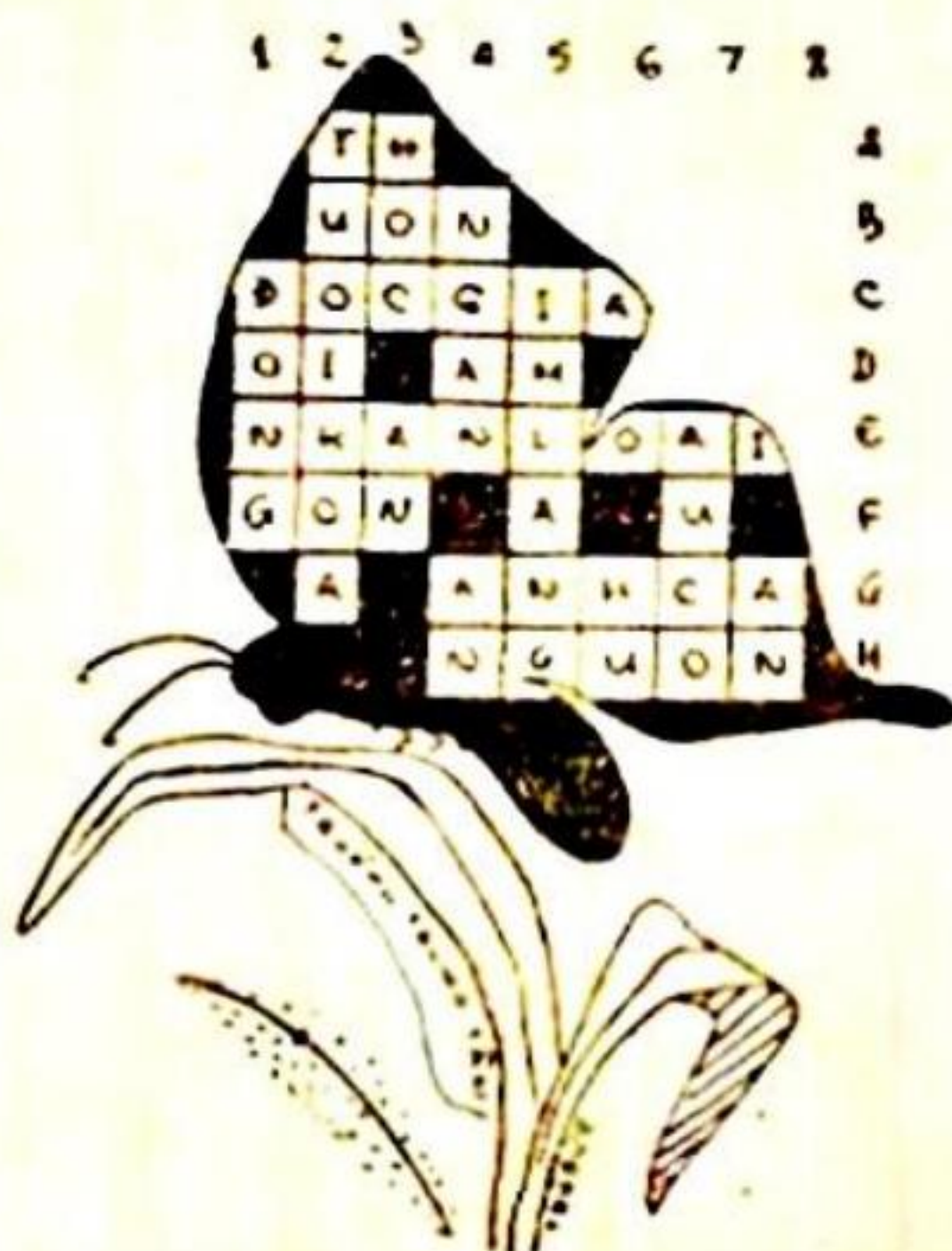

Kỳ trước

Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một như đường mía lau

Bé đáp Ô Chữ kỳ trước

Trời xanh gió mùa (141)

MÙA HOA PHƯỢNG

Ngây xưa bên ngoài (165)

● TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN

EM và con Thanh ra bờ sông. Hai đứa ngồi gọn lỏn ở băng đá. Gió từ bờ sông thổi vào, tung mái tóc dài dễ thương của con Thanh. Hoa Phượng nở nhiều và nắng hè thêm gay gắt. Em và Thanh cứ cầu mong cho hoa phượng rơi nhiều. Cái màu đỏ chói của hoa phượng sao mà xinh thế! Cứ nhìn cảnh phượng đầy hoa đỏ chói, lứa thừa mấy cánh lá nhỏ và xinh, cảnh xây bàn thang giữa từng không là hai đứa cũng đủ mê đi rồi. Có một cánh hoa phượng bị gió sông thổi rơi, bay xuống bãi phù sa, — cùng một loạt — em, rồi con Thanh chạy như bay ra, nhỏ Thanh dành của em, nhặt được cánh hoa rơi, em định dành lại, nhưng rồi nghĩ sao, em lại thôi. Về mặt thật là vui, và hồng hào, Thanh hồn nhiên tự gài vào chiếc kẹp trên tóc nó, mặt nó rạng rỡ lắm lắm mồ hôi vì nắng gắt. Trông thật là xinh! Em hơi buồn buồn, mới có cánh hoa phượng rơi lần đầu tiên — hẳn chắc là đầu tiên — mà Thanh lại giành mất rồi. Nhưng không sao, chắc rồi hai,

ba ngày, nó lại rơi ngay đấy mà, em nhủ thầm như vậy. Trời xanh, và nắng gắt, tuy rằng gió ngoài sông vẫn lồng lộng thổi vào.

MÙA rơi, thời tiết về qua bãi vắng. Ở trong nhà, em cứ lo, mà ngồi lật rau cũng không xong, làm bầm « hoa nó bị mưa làm dập thì tội nghiệp, rồi còn hoa đâu mà mình chưng, mình cắm? Rồi hoa dè ép nữa chứ? ». Chị Thu ngồi bóc vỏ trứng luộc nhìn em cười mồm mỉm. Chắc em nói to quá. Mưa vừa tạnh, em múc nước rửa rau, gác lên thành phi, xách nón lá, chạy qua nhà con Thanh, rủ nó đi. Hai đứa lần ra bờ sông, đứng như em nghĩ, hoa phượng rơi nhiều ghê cơ! Em và con Thanh tranh nhau nhặt những đóa hoa phượng bị mưa tạt ướt, đắm những hạt nước trong. Những cánh hoa tuy hơi dính bùn, nhưng không sao, về nhà em rửa đi thì sạch ngay đấy mà! Hoa rơi nhiều ghê cơ, hai đứa lúi húi thật lâu mà chưa

nhất hết. Nhưng trên cánh hây còn nhiều. Em và con Thanh ra đứng vắn vơ ở bãi phù sa. Hôm nay nước lớn, nhất là mới mưa xong sông động mạnh, lục bình trôi ra xa hết, không còn một chòm nào ở gần bờ nữa. Em với con Thanh đứng cười vu vơ.

— Thanh à! Mày ôn lại bài chưa? Sắp hết Hè rồi đó.

— Chưa! Chỉ mới đọc vui mồm mấy bài ám đọc thôi.

— Chị Thu dạy mày thêm toán phải không?

— Ừ, sao mày biết.

— Con Hiền nói.

— A! Cái con ấy leo mép nhĩ? Nhưng mày muốn học thông? Tao nói chị ấy cho mày học, lên lớp nhì thì tha hồ hai đứa mình giỏi.

— Sợ mẹ tao không cho, tao còn mắc lược khoai cho mẹ tao đem ra chợ.

— Ừ nhỉ, nhưng rồi mày cũng rần qua nhẽ! Được ngày nào hay ngày nấy, Thanh à!

— Trời tối rồi, về thôi Hương ơi!

— Ừ.

Hai cánh áo len trắng, nân của hai đứa em in giữa triển con đường mấp mô. Vài cánh diều lộng gió giữa bầu trời xanh thẳm. Ếnh ương kêu rần ngoài ao ruộng. Em vội đi về nhà.

Trời tối thêm, làm em sợ ma ghê.

CÀNG ngày càng gần ngày nhập học, hai đứa em lo lắng ghê lắm! Không biết lên lớp nhì có học giỏi như lớp ba không? Bài ám đọc có vẽ hình đẹp đẹp không? Nhưng không hôm nào là hai đứa em không rủ nhau ra sông chơi, lượm hoa phượng làm bánh phở, đề ép, và đề cắm hoa nữa cơ. Hoa phượng càng ngày càng rơi nhiều, chắc là đề kịp qua mùa thu, bù lại những hôm đầu mùa Hè rơi chậm, ít. Hoa rơi có lúc có cả cánh nữa cơ, em đem tặng chị Thu. Chị cười hiền:

— Chắc cô bé «hối lộ» chị đề dạy thêm toán chứ gì? Chết nhá cô bé! Hư lắm cơ đấy — và rồi thêm một câu — tặng hoa đề vôi lại kẹo chứ gì? Em ngưng nguẩy...

Con Thanh hỏi một câu làm em giật mình.

— Hoa rơi nhiều quá mày à! Ép cho tụi nó ngày tựu trường nhẽ! Chắc tụi nó không có hoa đẹp như mình đâu.

Em như mơ màng, chắc chắc lơ lửng:

— Hoa rơi nhiều quá! Rơi nhiều đem về vát đi uống,

Gió sông lồng lộng thổi vào. Hai đứa vừa nhặt hoa vừa reo.

TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN

Cánh nhận đông Xan

● Bài nhận được :

Tính đến ngày 20-4-71, Đồng Cổ Non đã nhận được bài của các em :
 Loan Mất Cạn — Diêu Thùy — Phù Du — Cung thị Tuyết Anh — Trần Mạnh
 Tùng — Lê Băng — Lâm thị Tỷ Muội — Phương Uyên — Nguyễn thị Thọ —
 Lâm phương Thảo (2) — Nguyễn văn Vân — Nguyễn văn Cư — Mai chiêu
 Thủy — Ngọc Trầm Duyên Cẩn — Trần thị Ai Bắc — Phong Hằng — Uyên
 Hoài (2) — Trần Kim Thanh — Bích Vân — Thùy Nhi (2) — Hoàng Lan —
 Mộng Thùy Dung (2) — Nguyễn Vũ Hoàng (2) — Diệp Đoan — Huỳnh ngọc
 Hạnh — Đoan Trang — Trầm văn Bền — Áo Trắng Lê bảo Tịnh (3) — H. Võ
 Tánh Nha Trang — Nguyễn phác Nguyễn — Hùng Dũng — Ngọc Hương (2)
 — Nam Thiên (2) — Nguyên Thu (2) — Hạ Ngọc Tề — Phong Hằng —
 Ngọc Lan — Nguyễn thị Linh Thùy (2) — Thủy Minh (2) — Nguyễn thị Thúy
 Đỗ — Cam Thanh — Kim Trang — Trần lam Thanh — Yên Vân (2) Thủy
 Vy — Kim Thanh — Thủy Uyên — Nguyên Thu — Phạm Hữu Duyên — Mai
 chiêu Tím — Ngọc Dung — Hoàng Khải — Đỗ thị Hồng Liên — Trần lê kỳ
 Loan — Chích Choè (2) — Linh Giang — Hoàng Long — Nguyễn thị Hồng Hoa
 — Hàn Mặc Quân — Trần Lam Thanh — Trần Linh Bôi (3) — Tôn nữ thị Ngân
 — Cầm Hoa — Phương Nhi (3) — Thủy Phương — Như Nguyên — Phạm
 thị Diễm Phác (7) — Trầm thủy Du — Nguyễn Tử — Đoàn thị Thu Hà —
 Nguyên Thu (2) — Kim Giao — Trang Nhi — Mây Vàng — Vương cát Lam
 — Bùi Oanh Hằng — Việt Linh — Đinh thị Minh Châu (2) — Hoa tầm Gỏi.

TRINH CHÍ

KỲ 2

BÉ VIỆT BÉ NAM

● ĐÌNH dịch thuật

● **Thi phẩm nhận được :**

Hoa Tinh (1) Quốc Dũng (1) Thụy Minh (1) Phú Lộc (1) Trần Thanh Thoai (1) Quốc Dũng (2) Chuột Lắc (2) Sương Hàn Vi (3) Lan Hát Huyền (3) Diễm Trang (2) Đỗ Đức Mai (1) Áo Trắng Minh Dương (1) Đặng Thị Hoa Ánh (2) Trần trúc Giao (3) Bùi văn Phước (2) Tô thị Thùy Lan (1) Ngọc Yến (1) Phong Hằng (3) Hàn Lệ Thương (1) Đinh thị Thy Lan (1) Thụy Vân (3) Việt Linh (1) Phương Dung (1) Phạm thị Minh Sinh (3) Đỗ thị Hồng Liên (3) Lá Ngọc (1) Hải Sâm (1) Kim Giao (3) Duyên Linh Hoài Thương (1) Tê Dê (2) Nguyễn trung Quân (1) Nguyễn trường Thụy (1) Thông Xanh (2) Hoa Cỏ Tim (3) Trương Minh Dung (1) Hoa Trinh (2).

● **Bài nhận được :**

Trung Lương (1) Trinh ngọc Thành (1) Hoa Trinh (1) Ngô Thủy Dân (1) Tú Mai (1) Cát trắng miền thượng (1) Lê thị Mộng Hà (1) Lê Văn (1) Tiểu Yên (1) Ngọc Long (1) Lan hát Huyền (1) Quách chánh Linh (1) Hồng Châu (1) Trần Châu (1) Tiểu Yến (3) Võ thị thu Vân (1) Vũ uyên Thủy (1) Nguyễn cao Hồng (1) Thanh Cẩm (1) Thương Nhật Ly Tử (1) Đinh thị Thy Tan (1) Hoài Hương (2) Phạm Thủy Loan (1) Tình Thương (1) Đỗ quang Đăng (3) Thụy Nga (1) Huyết phương Vũ (1) Thanh Tâm (1) Phương Uyên (1) Trần Châu (3) Đặng ân Thi (1) Nguyễn Ngừ (1) Bạch Yến (1) Lá Ngọc (1) Lệ Băng (1) Kim Giao (1) Trương Mỹ Xuân (1) Đỗ hữu Hà (1) Ngọc Liên (3) Tê Em (1) Nguyễn LLĐB (3) Huy Thoai (2) Hoa Trinh (1)

LÊ HẰNG

Tuổi Hoa đã nhận được :

1,56

- CÁT BỤI, đặc san mùa Xuân của một nhóm bạn trẻ Đalat.
- PHÁ NÚI, văn nghệ trẻ do nhóm Hoa Trà Bảo Lộc chủ trương.
- VƯỢT LŨ, nội san của lớp B1 Cường Để do bạn Bích Mỹ Hương nh tắng,

Tuổi Hoa chân thành cảm ơn các bạn và hoan hỷ giới thiệu với độc giả Tuổi Hoa.

tủ sách TUỔI HOA

SẼ LẦN LƯỢT PHÁT HÀNH :

- **CHIẾC LÁ THUỘC BÀI**
- **ĐỒNG TIỀN GIẢ**
- **BÊN VÍA HÈ**
- **THỬ THÁCH**
- **MÙA SƯƠNG MÙ**
- **VŨ KHÚC TUYỆT VỜI**
- **VỀ VỚI MẸ**
- **HAI TỜ DI CHÚC**

của NGUYỄN-THÁI-HẢI

của NAM-QUÂN

của NGỌC-PHƯƠNG

của HOÀNG-ĐĂNG-CẤP

của NGUYỄN-THÁI-HẢI

của HOÀNG-ĐĂNG-CẤP

của THỤY-Y

của NAM-QUÂN

SÁCH TÁI BẢN :

- **THIÊN HƯƠNG**
- **LÂU ĐÀI THẦN TIÊN**
- **MÁI NHÀ XƯA**
- **MÁU ĐÀO NƯỚC LÃ**
- **LÒNG MẸ**
- **PHO TƯỢNG RỒNG VÀNG**

(Bìa mới) của HOÀNG-ĐĂNG-CẤP

MAI-HƯƠNG

BÍCH-THỦY

MINH-QUÂN

NHẬT-LỆ-GIANG

HOÀNG-ĐĂNG-CẤP